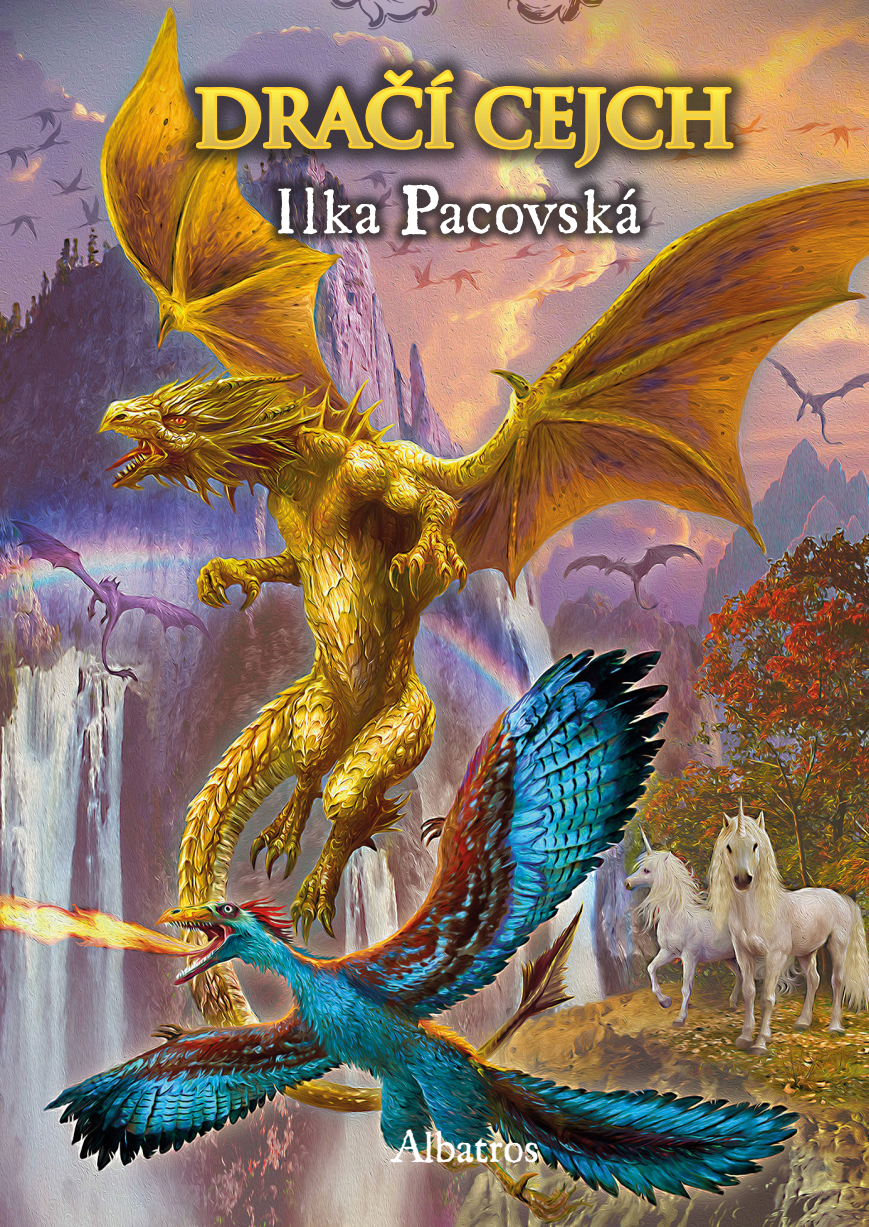

SEDMÝ SMYSL

DRAČÍ CEJCH

Ilka Pacovská

Albatros

Dračí cejch

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Ilka Pacovská

Dračí cejch – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Sedmý smysl

DRAČÍ CEJCH

Dračí cejch

ILKA PACOVSKÁ

Ilustroval Jan Patrik Krásný

Albatros

1. díl – Ostrov zasvěcení
2. díl – Smrt kouzelného džina
3. díl – Únosce draků
4. díl – Vrať drakovi, co je jeho
5. díl – Průvodce ztracených
6. díl – Otročká krása
7. díl – Zlodějíček z pátých hradeb

© Ilka Pacovská, 2015

Illustrations © Jan Patrik Krásný, 2015

ISBN tištěné verze 978-80-00-0393-4

ISBN e-knihy 978-80-00-05592-3 (1. zveřejnění, 2019)

Turdoblavá vnučka

Měla by změnit školu. Ta v Pasteku už není bezpečná.“
„No vida. Konečně jsi přišla k rozumu. Dost na tom, že truchlím pro syna. Nerad bych pohřbíval i vnučku.“

„Já vím, já vím... Táta jí chybí. A mně taky... Od jeho smrti je strašně paličatá. Nic nechce slyšet. Nedokázala jsem ji přesvědčit, aby šla jinam. Jenomže teď se začalo diskutovat i o tom druhém případě...“

„A já měl pocit, že mě neposloucháš, když o něm mluvím.“

„Vždycky poslouchám, co říkáš. Ale teprve teď se nešťestí přetřásá na veřejnosti, a mně došlo, co Lídě hrozí. Je oběma dívkám tolik podobná... Mám o ni strach.“

Starý plešatý muž si prohrábl vousy a přistoupil k mladé ženě. Jemně ji pohladil po skrání: „Nemáš to s tou naší divoškou snadné. Myslíš, že se ti podaří ji přemluvit?“

„Pokusím se...“

Dveře do pokoje, které byly do této chvíle jen nepatrně pootevřené, se rozlétly dokořán a v nich stála dvanáctiletá blondýnka s jiskrnými očima. Obvyklé veselé jiskřičky ale právě teď sršely zlostí.

„Copak si tu za mými zády domlouváte?!“

„Slyšela jsi nás?“ povytáhl obočí děda.

Dívka ignorovala jeho otázku a obrátila se na matku:

„O co jde, mami?“

„Miláčku,“ usmála se na ni žena, „budeš si muset vybrat jinou školu. Do Pasteku už se nevrátíš.“

„To říká kdo?“ vzpurně zvedla bradu Lída a na tváři se jí usadilo bouřkové mračno.

„To říkáme oba. Já i děda.“

Blondýnka velice zvolna otočila hlavu a zabodla pohled do očí svého dědy.

„I ty?“ zeptala se téměř výhruzně.

„Ale, Liduš, my to s tebou přece myslíme dobře.“

„A co naše dohoda? Zapomněl jsi? Co tvoje slovo, že si mohu vybrat školu, jakou chci? Přestalo snad po dvou letech platit?“

„Změnily se okolnosti.“

„Aha! Dané slovo se mění podle okolností?!“

„Liduš, měj přece rozum. V Pasteku bys mohla přijít k úrazu.“

„Nesmysl! Ta smrt, o které se mluví, byla jen nešťastná náhoda! To ví přece každý, kdo tam tenkrát byl. Já na žádnou jinou školu nechci.“

„Jenže budeš muset,“ pokusila se o nekompromisní postoj matka.

„Ne,“ pohasly jiskřičky v dívčiných očích, když zavrtěla hlavou, „já na jinou školu nepůjdu. Pokud nebudu smět do Pasteku, nepůjdu nikam. Zůstanu doma.“

„Výborně. Zůstaneš doma. Najmu ti soukromého učitele.“

„Ani náhodou! Nebudu se učit!“

„Ale budeš!“

„Zkus mě donutit,“ uraženě se otočila k matce zády a vyčítavě se koukla na dědu.

„Tak jí přece něco řekni!“ zaútočila na dědu i matka.

„Přestaňte křičet! Obě! Co kdybychom se dohodli na kompromisu?“ sehnul se k vnučce a upravil jí neposedný pramen vlasů. „Dovolíme ti vrátit se do Pasteku, ale pod jednou podmínkou. Musíš souhlasit s ochrankou.“

„Ochrankou?“ podezřívavě po něm loupala očima Lída a nebyla si jistá, zda se má či nemá radovat.

„Bude s tebou bydlet jedna mladá žena, která bude zodpovídat za tvůj život a zdraví. Ty ji budeš poslouchat a nebudeš se snažit jí zmizet z očí. Chci tvůj slib, že dodržíš pravidla. Dáš-li mi ho, dovolím ti studovat v Pasteku.“

Lída naštěstí neviděla, jak matka za jejími zády protočila oči v sloup. Usilovně přemýšlela nad dědovým návrhem. Nelíbil se jí, ale do Pasteku se v každém případě chtěla vrátit. Nakonec došla k závěru, že nic lepšího neusmlouvá. Odevzdaně pokrčila rameny a přikývla: „Slibuju.“

„Neboj se. Azuela se ti bude líbit.“

„Jenže do areálu školy ji nepustí. Tam smějí vstoupit jen žáci,“ upozornila s kapkou zlomyslnosti dědu.

„Já vím,“ podrbl se na pleši, „ale na školních pozemcích snad budeš v bezpečí.“

Když Lída opustila místnost, její matka přistoupila ke tchánovi a zapíchla mu ukazováček do prsou: „Jestli se ostatní doslechnou, jak snadno tě vnučka ukecá, tak se s kandidaturou na Bdělého rozluč. Přijdeš o autoritu rychleji než o těch pět vlasů, co ti ještě zbyly na pleši.“

„Nejmíň o tři z nich jsem přišel právě teď. Moje vnučka je paličatější, než býval můj syn.“

„Tak proč jsi jí Pastek prostě nezakázal?“

„Nemohu jí přece sebrat jediný sen, který má.“

„Máš na mysli ten bláznivej nápad, že bude nejlepší ze všech a díky tomu se proletí na drakovi?“

„Třeba bude opravdu nejlepší.“

Mladá žena si zkoumavě změřila svého tchána a v jejích očích nebyla ani stopa po humoru. „Jestli se jí něco stane, zapíchnu tě prvním kuchyňským nožem, který mi přijde pod ruku. Prokoukla jsem tě. Tys vůbec neplánoval, že by odešla ze školy, jen jsi jí chtěl vnutit tu svou ochranu.“

„Vidím, že mě máš přečteného. Promiň.“

„Tohle tvoje manipulování s lidmi mi zatraceně brnká na nervy!“

Konkurz

Hanku probudil zpěv ptáků. Otevřela oči a slastně se protáhla. Koruny stromů lehounce šuměly vánkem a vůně známého lesa ji políbila na uvítanou do nového dne. Tady snad ani nebylo možné mít špatné sny. Ještě malou chvíli pozorovala hru světél a stínů v listoví staré lípy a zhluboka vdechovala svěží vzduch. Nikde jinde nebyl tak lahodný.

Vstala a vydala se ke svému oblíbenému jezírku. Dřív bývalo docela malé, ale otec nejspíš zjistil, že ráda plave, takže se od jejího posledního pobytu doma roztáhlo skoro na dvojnásobnou velikost. Část břehu pokrývalo rákosí, kde se uhnízdili ptáci. Zde na území jednorožců nejevili před lidmi strach. Shodila oblečení a pomalu vstoupila do vody. Plavala tak dlouho, až se pohybem v chladné vodě příjemně rozehřála. Na břehu se magicky usušila, vklouzla do šatů a pěšky se vydala za svou rodinou. P'ujibo ji už vyhlížel a spolu s ním i L'gala.

„Kde je otec?“ podivila se, protože se nestávalo, aby tu R'ihan po ránu chyběl.

„Byl přizván k nějakému jednání. Nám doporučil, abychom zatím nasbírali drahé kameny,“ odpověděla L'gala,

„prý abychom byli připraveni, kdybys je náhodou potřebovala.“

„A k čemu by je H'anarija mohla potřebovat?“ projevil P'ujibo na jednorožce až nemístnou zvědavost.

„Ještě nenastal čas otázek a odpovědí, můj milý,“ napomenula ho matka vlídně. Hance bylo jasné, že nemá cenu vyzvídat, a bez připomínek následovala L'gala ke břehům říčky. Byl krásný teplý den, takže jim sběr kamenů připadal víc jako zábava než jako práce. Osvěžovali se ostružinami a pozdními malinami. Užívali si klidné a příjemné dopoledne, dokud L'gala nevyhlásila čas oběda a odpočinku. Mladý jednorožec se zaběhl na louku napást a před Hankou se objevil velký list. Na něm byla naservírována čerstvá očištěná zelenina, několik tenkých kukuřičných placek, které L'gala uměla tak báječně vykouzlit, malá miska s medem a jablko. Opřela se o kmen stromu a mhouřila oči před poledním sluncem, které místy jasnými záblesky paprsků pronikalo korunami buků.

Ještě ani nedomedla, když přišel R'íhan. Jeho syn zanechal pastvy, přiběhl blíž a všichni se napjatě zadívali na statného jednorožce s tmavou skvrnkou na krku.

„Tak co, jak dopadlo jednání?“ pobídla ho L'gala k rozhovoru.

„Naše dcera poslala ochráncům dopis, v němž protestuje proti zamítavému postoji týkajícího se jejího zařazení do výcviku. Pozvali si mě, aby se zeptali na můj názor.“

„Doufám, žeš mě doporučil,“ nedočkavě přešlápla dívka.

„Ať posoudí tvé schopnosti a znalosti sami,“ mrkl na ni jednorožec, „nebudu ti udupávat cestičku, ani bránit tvému rozletu.“

„A co oni?“ nebyla z jeho odpovědi moudrá.

„Možná by ses, dcero, měla vrátit do Santareny. Třeba už ti tam dorazil důležitý dopis.“

„Oni mě vezmou?“ zazářily Hance oči.

„Možná ano, možná ne. Stojíš na křižovatce osudu. Kterou cestou se vydáš, bude záležet jenom na tobě, milá H'ararijo.“

„A co bys mi doporučil ty, otče? Máš pro mě nějakou radu?“

„Jdi za svými sny a za svým srdcem.“

No jasně! Že jsem se vůbec ptala, pomyslela si v duchu Hanka.

„Víš, dcero, něco už jsem se vedle tebe naučil. Ty obvykle nemáš ve zvyku poslouchat rady zkušených. Je lépe dávat ti místo rad jen lásku a důvěru.“

„Jsi báječný táta.“

„Vezmi s sebou kameny, co jste dnes nasbírali, a běž zjistit, co ti ochránci napsali.“

K čemu tolik kamenů, pomyslela si zvědavě, ale nahlas se nezeptala. Jistě se všechno v pravou chvíli dozví. Raději neztrácela čas.

S trochou lítosti se rozloučila s jednorožci. Nejsmutnější byl její bráška P'ujibo. Těch pár dní, co tu spolu strávili, uteklo příliš rychle.

Sotva se vrátila do Kouzelných zahrad v Santareně, hned ji vyhmátl Zachariáš. Trpaslíkovy vousy Hanku napůl poškrábaly, napůl pošimraly při uvítacím objetí. Hned byla zavlečena do kuchyně a nakrmena šfavnatou pečení.

„Jsi jako bledule,“ rozčiloval se trpaslík, „čím tě ti kopytnatci vlastně krmí?“

„Ale, Zachu, přece víš, že pro mě chtějí jen to nejlepší.“

„Jasně, to si umím představit! Nevyhnali tě na pastvu?“

Se smíchem nad jeho brumláním mávla rukou.

„A nepřišla mi nějaká pošta?“ zeptala se hned po moučnίκu.

„Hmm,“ zamručel a sáhl do jedné z mnoha kapes.

Dopis byl psaný na úředním papíře, jako každé důležité oficiální oznámení. Netrpělivě odstrčila prázdnou misku a rozložila list na stole. Trpaslík se jí naklonil přes rameno a četl spolu s ní.

*Vážená zdatelko,
po Vašem protestu jsme znovu pečlivě zvážili své rozhodnutí. Máme-li ho změnit, potřebujeme posoudit Vaše schopnosti při osobním kontaktu. Tímto Vás zveme k pohovoru na čtvrtek ráno v osm hodin do našeho centra v Dubovníku. Vaše případná neúčast bude chápána jako souhlas s původním rozhodnutím.*

S pozdravem...

Hanka se ani nenamáhala číst do konce.

„Čtvrtek je přece už zítra. Co kdybych pozvání nedostala do ruky včas?!“ zamračila se.

„No a? Zase bys šla normálně do školy,“ pokrčil rameny trpaslík.

Hanka se nemohla dočkat rána. Několikrát se vzbudila s děsivou představou, že právě zaspala.

„Uklidni se, sestřičko,“ konejšilo ji něžné Plamovo broukání v její mysli, „ještě máš dost času. Neboj se, nenechám tě zaspat.“

Probudila se o hodinu dřív, než potřebovala. Trpaslík ji donutil sníst několik sušenek. Když byla Hanka nervózní, jídlo do sebe soukala jen s krajní nechtí.

V Dubovníku zjistila, že není sama, kdo byl pozván k pohovoru. Jakmile se pracovala do první kanceláře, zeptala se na počet zúčastněných přímo.

„Ano, pozvali jsme si pět mladých žen, protože se jedná o neobvyklou misi,“ odpověděl jí starší muž, „rádi bychom dnes vybrali tu nejvhodnější kandidátku.“

„I ostatní se ucházejí o zařazení mezi ochránce?“ zajímalo Hanku.

„Ne. Zbylé čtyři dobrovolnice už patří mezi ochránce a absolvovaly na rozdíl od vás základní kurz i přísahu. Vy jste se mezi nimi ocitla jen shodou okolností, neboť váš protest proti zamítavému rozhodnutí přišel v okamžiku, kdy jsme začali hledat plnoletou ženu, která by vypadala mladší, než je ve skutečnosti. Rozhodli jsme se vám poskytnout možnost uplatnění, prokážete-li dostatečné schopnosti.“

„Oč půjde?“

„Povím vám, slečno, totéž, co všem ostatním. Potřebujeme, abyste v prostředí schopných kouzelníků předstírala, že je vám o tři roky méně, že školu berete jen jako nudnou okrajovou záležitost, které se člověk dost dobře nemůže vyhnout. Důležité je vypadat co nejlépe v očích největších darebáků ve škole. Lákají vás i pokusy s nepovolenou magií. Není pro vás problém chodit za školu a utahovat si z učitelů, i kdyby tím učitelem byl drak.“

„Cože? Dračí učitel?“ vykulila oči Hanka.

„Máte s draky nějaký problém? Ve vaší složce stojí, že mluvíte slušně drakovsky.“

„Ne, ne, žádný problém! Jen mě ta představa překvapila.“

Muž přikývl a pokračoval: „Za chvíli předstoupíte před komisi a pokusíte se ji přesvědčit, že jste právě taková, jak jsem vám naznačil. Budou vás pozorně sledovat všemi smysly, včetně sedmého. Máte deset minut na přípravu. Jakmile se budete cítit připravená, vstupte těmito dveřmi.“

Muž ukázal příslušným směrem a Hanka se zamyslela nad podivnými požadavky. Na přípravu jí stačila minuta. Zhluboka se nadechla a vtrhla do označené místnosti.

Bylo přítomno víc lidí, než čekala. Tři starší muži u stolu si hned od prvního okamžiku dělali poznámky. Nejsilnější magická sonda k ní ale dorazila z nejbzdálenějšího kouta,

kde seděl mladý mág zabořený do velkého křesla. Bez sentimentu jeho magii zlostně odrazila a odbojně vystrčila bradu. Jestli má hrát roli problematické žačky, dopřeje jim svéráznou holku se vším všudy.

Muži u stolu se začali vypyávat na jméno, bydliště, datum narození, rodiče a další věci. Odpovídala stručně na půl úst a snažila se lhát co nejméně.

„Takže vy, slečno Vronová, tvrdíte, že rodiče už nemáte...“

„Jestli mě někdy někdo vychovával, tak co si pamatuji, rodiče to rozhodně nebyli. Copak bych skončila v děcáku, kdybych je měla?“

„Ale navštěvujete prestižní školu, někdo vám přece musel platit studia a dělat poručníka.“

„Jak jinak,“ usklíbila se, „vždycky se najdou dobrodinci, co chtějí dát zanedbanejm sirotkům šanci. Přece bych jim nezkazila radost. Chcete jména těch, co mě živili a šatili?“

„Proč i nadále chodíte, slečno, do magické školy, vždyť už máte ukončené základní vzdělání?“ zeptala se žena v pozadí. Hanka zaznamenala, jak na ni zkouší kouzlo na odhalení lži.

„Některé znalosti jsou užitečné. A pak. Člověk se seznámí se spoustou zajímavých lidí. Když někdo platí školné, proč bych se měla hrbout do práce?“

„Už jste někdy proti někomu použila kouzlo z temné magie?“

Hanka se ženě podívala přímo do očí a otevřela částečně svou mysl: „Ano, použila. Bylo to, bylo to... neuvěřitelně opojné.“ Hned vzápětí mysl obrnila proti narušení, aby si nemohli přečíst, jak ji tenhle pocit tenkrát vyděsil.

„Chtěla byste se naučit i mocnější kouzla z oblasti temné magie?“

„Jak už jsem řekla, znalosti se vždycky mohou hodit,“ zamyslela se dívka, „není na škodu se orientovat i v méně propagovaných oborech.“

„Považujete růžové draky za podřadný druh?“ zeptala se drakovsky další žena.

„A mám na otázku odpovědět jako člověk nebo jako černý drak?“ rovněž použila zřetelnou drakonštinu Hanka.

Chvíli bylo ticho a muž od stolu kývl na dívku: „To je prozatím všechno. Můžete jít, slečno Vronová. Vyrozumění o výsledku pohovoru obdržíte do dvou dnů.“

Lehce se uklonila a opustila zkušební místnost. Dost ji rozčilovalo, že jí nikdo nic konkrétního neřekl. Dva dny! Kdo má tak dlouhé čekání vydržet?!

Nakonec se dočkala.

V pátek večer se v Kouzelných zahradách objevil Nik a nechal se pozvat do stromového domečku na večeři. Hanka byla z jeho návštěvy trochu v rozpacích. Jeho jiskřivá osobnost výrazně pohasla – částečně po událostech kolem aberilů, a hlavně poté, co s Paulou přišli o dítě, které čekali. Nebylo divu, že vypadal zasmušile.

Nejdřív vyprávěl, co je nového doma, vyřídil pozdravy od Pauly i Sidi, a teprve když dojedli, ukázalo se, že sem nedorazil náhodou, ale pracovně.

„Co bys říkala tomu, kdybys místo Santareny strávila rok na jiné magické škole?“

„Cože? A proč?“ rychle zkontrolovala jeho výraz, aby si ověřila, zda si z ní neutahuje.

„Včera jsi byla na pohovoru v Dubovníku. Mám ti sdělit, že jsi byla jednoznačně nejlepší ze všech uchazeček. Máš-li pořád zájem působit v řadách ochránců, nabízím ti účast na jedné naší akci.“

„A to už se jako stanu ochráncem?“ rozzářily se Hance oči.

„Zatím složíš jen přísahu spolupracovníka. Ochráncem se můžeš stát až po absolvování základního výcviku. Ale na ten teď nebude čas. Tahle akce dost spěchá.“

„Tak honem povídej! O co půjde?“

„Nejdřív tu přísahu. Opakuj po mně: přísahám, že jako spolupracovník ochránců... budu ze všech svých sil napomáhat tomu..., aby všechny poctivé, spravedlivé a mírumilovné bytosti... mohly žít v klidu a míru.“

Když Hanka postupně zopakovala slova přísahy, uchopil Nik její levou ruku a dotkl se svým prstenem jejího prstenu a jeden z maličkých rudých odlesků se zbarvil bíle.

„Nyní jsi spolupracovníkem ochránců. Kdyby se někdy ta bílá skvrnka na tvém prstenu zbarvila zase doruda, bude to znamenat, že jsi nejednala v duchu přísahy.“

„A co by se potom stalo?“

„Pokud bys o slyšení požádala sama, komise ochránců by přezkoumala tvé skutky. Vždycky vyzní lépe, když provinilý uzná svou chybu. Stejně se nelze projednávání před komisí vyhnout.“

„A co ty? Ty už jsi někdy něco takového zažil?“

Nik poposedl na židli a sklopil oči, ale vzápětí je zase zdvihl a beze stopy úsměvu se zadíval na Hanku: „Ano. Naletěl jsem na jeden starý kouzelnický trik a pronásledoval nevinného. Mé chování ho hodně poškodilo v očích sousedů. Kromě toho, že jsem se zodpovídal ochráncům, mě pak z terénu přeložili na úřednické místo a navíc jsem musel obejít všechny sousedy dotyčného chlapíka a všem vylíčit, jak jsem byl neschopný. Zatím jsem nenašel sílu to někomu vyprávět, ani Paule. Ty jsi první...“

„Díky za důvěru. Buď bez obav. Nechám si to pro sebe. Jen jsem byla zvědavá.“

„No, počítej s tím, že zodpovědnosti se nevyhneš.“

„A k čemu jsem se vlastně zavázala?“

„Škola, kam tě chceme poslat, je území spravované draky a lidmi, co jim slouží. Bdělí se tam nedávno dostali s draky do konfliktu a pár týdnů vzájemné vztahy nepříjemně drhly. Nakonec se obě strany dohodly na kompromisu. Draci

dovolili Bdělým monitorovat území, kde bydlí lidé, ale bez jejich souhlasu ochránci nesmí do ničeho zasahovat.“

„Opravdu draci na svém území provozují magickou školu pro lidi?“

„Ano. Draci si ve své škole vychovávají sluhy a spolupracovníky. Navíc od žáků vybírají neuvěřitelně vysoké školné.“

Hanka nevěřicně vrtěla hlavou: „Chceš mi tvrdit, že boháči platí za to, aby mohli sloužit drakům? Nejsou náhodou padlí na hlavu?“

Dívka ve své mysli ucítila Plamův kontakt. Drak byl zvědavý, co ji tolik překvapilo. Pozvala ho tedy do svého mentálního krystalu, aby mohl rozhovor s Nikem sledovat spolu s ní. Jestliže má strávit školní rok na dračím území, měl by o tom Plam vědět. Možná ani on zatím neslyšel o škole pro dračí sluhy. Kdo by něco podobného pro své děti plánoval? Znovu obrátila pozornost k tomu, co Nik říká.

„Uvědom si, Hanko, že ne každý má možnost poznat draky do hloubky jako ty. Jsou lidé, kteří k nim vzhlížejí a dali by první poslední za příležitost dostat se k nim blíž.“

Neuvědomují si, nakolik draci pohrdají lidským plemenem. Draci navíc každoročně slibují nejlepšímu studentovi možnost se proletět na jednom z nich.“

„Vážně? Drak že by chtěl někoho veřejně vozit na hřbetě? To fakt zírám,“ nevyházela Hanka z údivu.

„Nejdražší je v téhle škole první ročník. Hlavně kvůli tomu, že většině dětí spadnou klapky z očí a dojde jim, že sloužit drakům není ve skutečnosti žádný med. Když navíc odmítnou dračí cejch, začnou se na škole potýkat s nepříjemnými problémy.“

„Co je dračí cejch?“

„Označení dračího služebníka.“ Nik ve vzduchu vytvořil obrazovou iluzi ruky, která měla nad loktem nenápadný zelený ornament.

„Nechceš po mně, doufám, abych něco takového nosila,“ změřila si ho Hanka nesouhlasným pohledem.

„Je tu ještě druhá možnost,“ změnil Nik iluzi, která teď místo ornamentu zobrazovala jakousi vytetovanou hvězdičku v rudé barvě, „tohle je cejch dračího spolupracovníka. Ten získáš poté, co si tě konkrétní drak vybere přímo jako svého osobního úředníka.“

„Úředníka?“

„Nevím, jak bych měl zmíněnou funkci lépe pojmenovat. Děláš drakovi při styku s lidmi tlumočníka. Když má nějaké úřední potíže, tak je za něj vyřídíš, a hlavně se staráš, aby lidé v jeho službách náležitě plnili své povinnosti. Cejch má vždy stejnou barvu jako kůže dračího zaměstnavatele.“

„Mohou mě ocejchovat bez mého souhlasu?“

„Ne. Ale mohou ovlivnit tvůj úsudek kouzlem. To se u draků nepovažuje za prohřešek.“

„A dá se pak toho cejchu zase zbavit?“

„Jestliže ve škole přijmeš dračí cejch, zůstane ti napořád. Ocejchovaný nemůže drakovi oznámit, že už ho služba ne-

baví. I pokud by jeho drak zemřel, označený člověk dál zůstává dračím služebníkem a do služby ho může povolat některý z příbuzných zemřelého draka.“

„Pořád nechápu, co by mělo lidi motivovat, aby drakům dobrovolně sloužili. Z tvého líčení jsem pochopila, že se víceméně stanou otroky.“

„Draci se na oplátku starají o bezpečnost svých služebníků a jejich rodin.“

„To je všechno?“

„Služba u některých draků je docela příjemná a lukrativní záležitost. Lidé, kteří k nim vzhlížejí, vnímají svůj závazek jako poctu.“

Hanka vzdala snahu pochopit zvrácený způsob lidského uvažování a rozhodla se raději soustředit na samotný úkol.

„Dobře. Dejme tomu, že u nich budu rok studovat a předstírat, že mi teprve bude patnáct. Co ode mě ochránci očekávají?“

„Hlavně to, že budeš mít oči všude. Budeš drzá, zvědavá a pokud možno ohlídáš bezpečnost svých spolužaček na půdě školy.“

„Co jim hrozí?“

Nik zakroužil dlaní a přivolal obrazy dvou dívek. Obě byly blondýnky s udivenýma očima. Hanka si je pozorně prohlédla a tázavě upřela zrak na svého přítele. Drobným gestem zrušil iluzi a vzdychl: „Jedna z těch dvou zemřela a druhá utrpěla těžký šok. Aby přežila, bylo nutné na ni bezodkladně použít zapomínací kouzlo. Pořád ještě se léčí z úzkosti a nočních můr. Nebylo dost dobře možné zjistit, co zažila, ale její trauma souvisí s nepovolenou magií.“

„A jak umřela ta první? Smrt ve škole se přece vyšetřuje, ne?“

„Draci událost vyhodnotili jako nešťastnou náhodu. Rodina dostala vysoké odškodné a Bdělé o podrobnější šetření nepožádala.“

„Vám se zdá její smrt podezřelá? Jak jste se o ní vlastně dozvěděli?“

„Díky Laridonovi. V Pasteku studuje jeho vnučka. Právě on požádal Bdělé, aby o případech zjistili víc. Což se ovšem nepodařilo, protože nás draci na své území nepustili.“

„A neměli byste náhodou varovat rodiče všech dětí, které tam chodí?“

„Přesně to jsme udělali. Asi třetina žáků změnila školu. Ostatní berou událost na lehkou váhu. Laridon najal pro svou vnučku mladou ženu, aby ji chránila. Do areálu školy však nemá přístup nikdo kromě studentů. Proto jsme narychlo hledali někoho, kdo by na zdejší škole studoval a zároveň byl natolik zdatný, aby odhalil a zvládl nebezpečné situace.“

„Mám hlídat všechny spolužáky, nebo jen vnučku toho chlapa?“

„Vyhmátla jsi podstatu problému,“ vzdychl Nik, „Laridon je důležitá osoba. Pravděpodobně už letos v zimě vystřídá Demita ve funkci Bdělého. Projde-li jeho vnučka školou bez úrazu, vyhneme se možnosti, že se z titulu své funkce otevřeně postaví proti drakům.“

Hanka nevěřicně rozhodila ruce: „Chceš říct, že na ostatní se můžu vykašlat?!“

„Co tě rozčiluje?“ zarazil se Nik.

„Proč má mít dvojitou ochranku jenom ona? Copak nejsou ostatní děti stejně důležité?“

„Jestli dokážeš zařídit, aby se ve škole nikomu nic nestalo, klobouk dolů,“ rozzlobil se mladý ochránce, „ale uvědom si, že nemůžeš být všude! A taky si uvědom, že smrt téhle holky by mohla závažně narušit příměří mezi draky a lidmi.“

Kdyby došlo k otevřenému konfliktu, kdo potom bude počítat lidi, co na něj doplatili životem? Neříkám, že je to vůči ostatním studentům spravedlivé, ale prostě to tak je!“

Chvíli bylo ticho. Z Nikovy kapsy se vysoukal ven tulík, vyšplhal k jeho krku a obtočil kolem něj svůj dlouhý ocásek. Hanka se zarazila. To, že se s ní Lotranda nepřišla přivítat, ji zamrzelo. Že by Nikovi něčím ublížila? Podívala se na něj pozorněji. Vypadal napůl smutně a napůl našťvaně.

„Promiň,“ řekla tiše, a aby zakryla rozpaky, přinesla na stůl sušenky. Otevřela je a přistrčila blíž k hostům. Lotranda se ani nepohnula. Možná má na sušenky jiný názor než Plavík, pomyslela si Hanka.

Nik sáhl do kapsy a vylovil hodinky. „Jestli ten úkol bereš,“ řekl unaveně, „sundej si ty santarenské a vezmi si tyhle. Máš v nich údaje o škole v Pasteku.“

Tázavě se na Hanku zadíval a přistrčil hodinky směrem k ní. Teprve teď měla pocit, že stojí na osudové křižovatce. Jakmile si je vezme, udělá krok do řad ochránců. Budou ji školit a bude dostávat další a další úkoly a některé z nich se jí možná nebudou líbit. Jako ochránce se bude muset starat o ohrožené a chytat lumpy. Opravdu chce tuhle práci dělat celý život?

Sáhla po nových hodinkách a nasadila si je místo těch, které nosila šest let. Ty původní s dráčkem teď držela v dlaních a nevěděla, co s nimi.

Nik zavrtěl hlavou, když mu je chtěla podat. „Nech si je zatím schované u Zachariáše. Kdybys měla v Pasteku potíže, vždycky se můžeš vrátit sem a pokračovat ve studiu v Santareně.“

„Ještě mi pověz, jak se dostanu do Pasteku,“ požádala ho. „Kdy tam začíná školní rok a kde vlastně budu bydlet?“

„Na všechny organizační otázky by ti měly odpovědět hodinky. Začátek školního roku je v úterý. Měla bys tam do-

razit den předem. Do města tě dopraví veřejná brána v Dubovníku. Hlavně si s sebou vezmi co nejvíc finančních prostředků. Pečlivě si zapisuj výdaje, ochránci ti je pak podle tvého seznamu uhradí.“

„A narazím-li na něco podezřelého? Komu dám vědět?“

„Vron tě bude navštěvovat každé dva týdny. Kdyby něco, vím, že se s ním dokážeš domluvit na dálku. Ale pro jistotu dračí komunikací používej pouze v nezbytné míře. Nemůžeme vyloučit, že ji draci dovedou odposlouchávat. Čím méně se dozví o tvých zvláštnostech, tím lépe. Klidně si hraj na drzou hloupou holku, co o sobě nechce mluvit.“

„A co když před nimi své schopnosti neutajím?“

„Stoupeň u nich v ceně a budou tě chtít ocejchovat. Buď bez obav, už zdaleka nejsi tak čitelná jako dřív.“

„Víš, Niku, začínám být nervózní. Nebude snadné být v cizím prostředí úplně sama.“

„Chápu. Ale zkus se vcítit do role žáka. Jedeš tam především studovat. Být tebou, zaměřil bych se na iluze a neviditelnost. Učitelé v Pasteku jsou mimořádně dobří. Jsou mistři v opracovávání drahých kamenů a to nejen ve tvarování, ale hlavně v jejich magickém vylepšení. Podle mých zpráv jsou šikovnější než ti v Santareně. Využij příležitost a uč se.“

„Dobře. Udělám, co bude v mých silách.“

Hanka ani nepostřehla, kdy Lotranda zmizela ze svého místa na Nikově rameni. Teprve když jí začaly padat drobky za krk, všimla si, že tulík dřepí na opěradle její židle a chroustá sušenku.

„Ještě se chceš na něco zeptat?“ zdvihl se Nik k odchodu.

„Jak jim odůvodním, že jsem se zničehonic rozhodla právě pro jejich školu?“

„Přímé odpovědi se snaž vyhnout. Nebo jim řekni, že jsi tam na přání Karmaneduny, která ti právě za tímto úče-

lem odkázala prostředky na studium. Abys mohla sloužit jejímu synovi. Klidně předstírej, že ses rozhodla jen kvůli penězům.“

„A protože jsem hamoun,“ usmála se sama pro sebe Hanka, „musím pochopitelně splnit její podmínku. Jo, jasně! To dává smysl. Ale co povím kamarádům? Můžu jim říct pravdu?“

„Kamarádům pověz, že tě ochránci poslali studovat iluze a proměny, abys mohla za rok požádat o přijetí do jejich řad. Pravdu bude znát jenom Vron a smíš zasvětit Plama.“

„No, aspoň že tak,“ usklíbila se Hanka. O tom, že drak od začátku naslouchá jejich rozhovoru, se z opatrnosti nezmínila.

„Takže zlom vaz. Hezky studuj a měj oči otevřené.“

Nik odchytil tulíka a rozloučil se.

Hanka horečně přemýšlela, co všechno potřebuje během soboty a neděle stihnout. Musí zabalit věci, rozloučit se s přáteli a vyzpovídat hodinky o poměrech na pastecké škole.

Hned začala realizovat plány od posledního bodu. Při aktivaci hodinek se nad nimi zavlhl had s dračí hlavou a odpovídal na její otázky. Nejdřív ji zajímala škola. V roli vyučujících zde působilo několik lidských profesorů a profesorek a tři draci. Z popisu předmětů příliš moudrá nebyla, proto se raději začala ptát přímo na město Pastek. S nelibostí zjistila, že skoro na všechny činnosti ve městě potřebuje speciální povolení. Dokonce i na kouzlo brány. Jako nejvhodnější ubytování hodinky označily malou soukromou kolej pro studenty. Obrázková podoba Pasteku kupodivu nebyla k dispozici. Podobně jako Santarena se město rozrůstalo souběžně se založením školy. Pastek však vypadal o hodně menší. Uprostřed městské zástavby bylo prostorné tržiště, které ožívalo třikrát týdně.

Ve skalách nedaleko města se nalézalo poměrně velké a proslulé dračí zábavní a léčebné středisko, kde občas studenti školy vypomáhali nebo předváděli umělecká vystoupení pro pobavení dračího obcenstva. Hanku pochopitelně zajímalo, co o místě říkají sami draci. Zeptala se Plama.

„Lázně v Pasteku?“ syknul drak opovržlivě. „To je taková snobárna pro zelené a růžové.“

„Snobárna?“ nepochopila Hanka, co tím její přítel myslí.

„Znudění draci, co nemají dostatek sebevědomí, tam cpou své poklady do chřtánu vykukům, kteří tvrdí, že jim vylepší kvalitu života. Prý dovedou posílit dračí dech až o padesát procent. Takový nesmysl! V životě bych se nezapletl s někým, kdo by mi chtěl prodat tak zjevně podezřelou iluzi. Však tam taky o žádného černého draka ani nezapkopneš.“

„Vážně mají i draci potíže se sebevědomím?“ připadalo Hance zvláštní, že by tihle arogantní tvorové mohli trpět něčím podobným.

„Co já vím... Neznám dost dobře zelené ani růžové. Budeš se jich muset zeptat sama.“

„No, to bych tomu dala,“ zasmála se Hanka při představě, jak důvěrně zpovídá cizí draky.

Chvilí diskutovali o tom, jak v nastávajícím školním roce upravit vzájemnou komunikaci, aby je pokud možno někdo nepřistihl.

„Opravdu hrozí, že by nás někdo odposlouchával?“ ujišťovala se Hanka. „Myslela jsem, že dračí komunikace je naprosto bezpečná.“

„Nevím. Tohle téma jsem s mámou ani s Horem nikdy neprobíral. Myslím, že na přímé odposlouchávání bychom asi přišli. Ale magicky citlivý jedinec si může právě probíhající dračí komunikace všimnout. U nás jde o běžnou záležitost, u člověka by však mohla být nápadná.“

„To znamená, že bych ji v dračím městě neměla požívat příliš často...“

„Ani si vzájemně lézt do krystalů. To je pro mága ve tvé blízkosti obzvlášť zjevná aktivita. Dost se divím, že ji Nik nevyčítal. Možná jen proto, že není drakem.“

„Ach jo, být na všechno sama mě znervózňuje,“ vzdychla nešťastně dívka. Trochu ji zarazilo, že se od Plama nedočkala souhlasné odezvy.

„Víš, Hanko, asi se přestěhuju zpátky do mámina hnízda,“ řekl pomalu její dračí přítel.

„Co to povídáš? Hor už tě u sebe nechce?“

„Hor je v pohodě. Ale prohlásil, že mi prospěje, když se ještě na nějaký čas začlením mezi své vrstevníky a naučím se všechno, co mi hnízdo může nabídnout. Osobně mi domluvil návrat do školy.“

„Možná má pravdu. Jak jsem znala tvoji matku, jistě by s ním souhlasila.“

Oba se na chvíli odmlčeli a věnovali smutnou vzpomínku Karmaneuduně. Plamovi velice scházela a Hanka ho zatím nedokázala utěšit. I jí přítomnost moudré dračice chyběla.

„Co kdybychom se zítra ještě na chvíli sešli u jezírka?“ navrhl Plam.

„Položíme na matčin hrob pár vzpomínkových kamenů,“ souhlasila Hanka.

Následující dva dny strávila obcházením přátel. Jakmile se rozloučila s Plamem, navštívila útulek pro magická zvířata a všechny, kdo bydleli poblíž.

V neděli večer se unavená vrátila do Santareny. Ještě měla v plánu před spaním vytáhnout z hodinek další várku informací. Její plány však narušil Rafanův příchod.

„Dostal jsem volno na začátek školního roku a spěchám za tebou. Prý se chystáš někam odjet,“ vpadl do stromové-

ho domku jako velká voda. Hance bylo hned jasné, že na klidný večer může zapomenout. Rafan její předpoklad vzápětí potvrdil sdělením, že se chystá společná večeře se Zachariášem a Vronem. Se smíchem rezignovala a doufala, že jí nedostatek informací v Pasteku nezpůsobí potíže.

Potlačila narůstající nervozitu a snažila se zachovat bezstarostný výraz. Akorát jídlo jí zase nějak nelezlo do krku.

„Copak? Nechutná ti?“ podezřívavě si ji změřil trpaslík, když Hanku přistihl, jak se rýpe v talíři, místo aby žvýkala.

„Ale ne, Zachu, večeře je výborná jako vždycky. Jenom mi vrtá hlavou, co je se Svátou. Všichni tvrdí, že si něco zařizuje. Jakmile se s ním chci spojit, odpálkuje mě, že momentálně nemá čas, a přijde mě vyprovodit až zítra. Co může mít za starosti?“

„Když říká zítra, určitě se objeví, nelam si s tím hlavu,“ mávl rukou Rafan.

„Něco mi tajíte?“

„Dočkej času, Sváta jenom chystá malé překvapení.“

„Byla bych radši, kdyby nic nevymýšlel a seděl u stolu s námi. Bude se mi po vás stýskat.“

„Už jsi velká holka, však ty si poradíš,“ usmál se Rafan.

„A tohle máš od nás,“ pověsil Vron Hance kolem krku jemný zlatý peníz s reliéfem dvou tisknoucích se rukou, „dobře ho opatruj, obsahuje pojistku pro případ nejvyšší nouze.“

„A tvoje původní hodinky a přívěsek ti schovám,“ sundal jí trpaslík z krku kámen, který poslední dobou nosila a v němž Vron ukrýval svou paměť. Nový šperk byl lehčí než paměťový kámen.

„Je krásný. A magický...“ zjistila, sotva se ho dotkla. „Co umí?“

„Posílí tvou uzavřenou mysl proti zvědavým šmírákům,“ usmál se Vron.

„Ale říkal jsi něco o pojistce.“

„Právě kvůli ní ti ho s sebou dáváme,“ podrbal se ve vousech Zachariáš, „pokud ho sevřeš v dlani a poručíš mu: odnes mě pryč, přemístí tebe i vše, co budeš právě držet, sem do Kouzelných zahrad bez ohledu na jakékoliv myslitelné překážky, které by tě snad mohly ohrožovat nebo ti bránit v přemístění.“

„Páni,“ pokýval obdivně hlavou Rafan a jeho pohled se přesunul z amuletu zpět na Hanku, „ale být tebou, raději bych se během přemísťování nedržel velkých budov.“

„Užitečný amulet,“ pohladila prstem svůj nový přívěsek, „kde jste ho tak rychle sehnali?“

„To víš, máme dobré známé,“ neprozradili svůj zdroj.

„Snad ho nebudu potřebovat,“ usmála se vděčně Hanka, „každopádně moc děkuji. Je to od vás milé.“

„Spíš prozíravé vzhledem k tvému sklonu přivolávat potíže,“ podotkl Rafan.

Vzápětí převedl řeč jinam a pustil se do vyprávění, co si užil po svém návratu do výcvikového tábora ochránců. Protože byl požádán, aby o událostech v Quinwalu nikde a nikomu nevyprávěl, ocitl se v centru posměšků a dohadů, co asi v průběhu mise dělal. Dobírali si ho, že Helaře čistil boty, česal drdol nebo brousil nože. Musel strpět celý příval pořouchlých a nevybíravých žertů a jen tiše doufal, že to kamarády z tábora brzo přestane bavit.

Problémy s ubytováním

Ráno Vron Hance přišel pomoci se zavazadly. Moc jich neměla, jen tolik, aby je sama unesla. Přes její protesty je muž popadl a přemístil se spolu s dívkou přímo do Dubovníku. Jako vždy museli projít parkem a vmísit se do davů kolem veřejné brány. Začátkem školního roku tu bývalo nadmíru živo.

Náhle Hanka zahlédla, jak se zástupem lidí prodírá štíhlá postava.

„Á, tady jste,“ přiřítit se k nim Sváťa, „už vás nějakou dobu vyhlížím.“

Přivítání trochu odbyl a hned je táhl do klidnějšího místa v jedné z bočních chodeb, kde mohli na chvíli odložit zavazadla na zem.

„Už jsem se na Pastek informoval. Na přesun si musíme ještě asi dvacet minut počkat,“ oznámil jim.

Hance se ulevilo, že Sváťa jejich rozloučení přijímá v dobrém rozmaru. Neměla ráda jeho smutné vyčítavé pohledy. Vděčně uvítala, když vyrukoval s historkou, jak jeho sestřička zlobí při jídle a neustále vymýšlí další a další záminky, proč odbíhat od stolu. Hance začalo vrtat hlavou, kde kamarád ukrývá překvapení, o kterém mluvil Rafan.

Konečně nastal čas přesunout se do kabinky. Trasa do Pasteku byla málo využívaná, takže se ani nenamáhalo ji zprovoznit jako průchozí. V určitých časových intervalech byla přenesena vždy celá kabina. Vron odložil Hance zavazadla ke stěně, kde už bylo naskládáno několik kufrů.

„Kdo jede s námi?“ zeptala se. Mezitím už průvodce za nimi zavřel dveře a spustil přesun. Za malý okamžik byli na místě.

Hanka popadla jedno své zavazadlo dřív, než po něm hmátl Vron, a jako první se hrnula z kabiny do malé čekárny. Nedočkavě z ní vyběhla ven a rozhlédla se. Rozevřel se před ní pohled na louku, kde se právě zamihotal vzduch a z vykouzlené brány vystoupili lidé, rovněž obtěžkaní množstvím zavazadel.

Chvíli po ní z čekárny vyšel i Vron a Sváťa, prohýbající se pod váhou kufrů. Co v nich asi je?

„Prozradí mi už někdo, čí jsou ta zavazadla?“ uhodila na ně Hanka a měla strach, že budou její a ukrývají ono avizované Sváťovo překvapení. Odpovědi se však nedočkala.

„Vida, i tady je živo,“ položil Sváťa jeden kufr na zem, aby mohl ukázat na další příchozí, kteří se na louce zhmotnili pomocí osobní magické brány.

„Měli bychom co nejdřív vyrazit k ubytovně,“ kývl bradou Vron směrem k zavazadlu na zemi, „já tady brány otvírat nesmím a mám jen omezené povolení k pobytu. Navíc jsou v Pasteku pokuty za porušení pravidel zatraceně drahé a úřední osoby mimořádně arogantní a nevlídné.“

Sváťa se natáhl pro kufr a Hance ulpěl zrak na jeho ruce. Jak to že si toho ještě nevšimla? I on měl jiné hodinky! Nemohla si pomoci a v úžasu na ně zírala. Když kamarád postřehl směr jejího pohledu, roztáhla se jeho tvář v širokém úsměvu.

„No, víš,“ pokrčil jakoby omluvně rameny, „ve zdejší magické škole se nabízejí obory, které mě fakt zajímají.“

„Jak jsi zjistil, kam jedu?“ pátravě se zahleděla do jeho obličeje.

„To Plam, upozornil Rafana i mě, abychom se dostavili do Santareny už v neděli, jinak že se s tebou nestihneme rozloučit. Oslovil jsem R’ihana, abych byl v obraze, co se děje.“

„R’ihan ti prozradil, do jaké školy mě poslali?“

„Povídal, že ti ochránci doporučili zdejší kurz iluzí a neviditelnosti. Hned jsem začal shánět o Pasteku informace. Táta mi žádost o přijetí podepsal, protože si myslel, že mě odradí mimořádně vysoké finanční nároky. Jenže to se přepočítal. Poprosil jsem Vrona, zda by mi nepomohl.“

„Vidím, že pomohl...“

„Ano... ale jenom s financemi,“ vyčítavě se mladík koukl na staršího přítele, „řekl, že jestli si dokážu obstarat přeložení a všechna povolení, je ochoten mi výdaje uhradit. Umíš si přestavit, kolik běhání a zařizování jsem absolvoval?“

Všichni se chopili zavazadel a vyrazili na cestu. Vron je vedl.

„Nejspíš si myslel, že neuspěju,“ mumlal napůl pro sebe Sváta, „ale to mě podcenil.“

Hance se na jednu stranu ohromně ulevilo, že nebude v cizím městě sama. Co tomu však řeknou ochránci? Má kamarádovi naznačit, proč tu je, nebo sehrát svou úlohu i před ním? Usoudila, že bude vhodnější prozatím mlčet a časem se uvidí. Akorát...

„Hele, abych se sem dostala, musela jsem do papírů napsat, že mi ještě není patnáct, tak ne aby ses prokecnul,“ otočila se na Svátu.

„Vždyť já vím. Vron už mě na tvé mladší já upozornil,“ nadhodil si těžký kufr a měl co dělat, aby s Hankou udržel krok.

Konečně došli do ulice, kde měli zamluvené spaní. Složili zavazadla u správce ubytovny a rozhodli se Vrona doprovodit zpátky k přemístovací stanici. Použití osobních bran tu sice bylo možné, ale jedině na zvláštní povolení, které nevladnili.

„Měli bychom si ho obstarat,“ drbal se ve vlasech Sváťa, „jinak budeme celý rok chodit do školy pěšky.“

„Aby tě nebylo!“ smála se Hanka.

Poté, co se Vron odtransportoval domů, beze spěchu obešli celou přemístovací louku, aby se mrkli, co je za ní. Od dalšího průzkumu je odradila neobyčejně hluboká kamenitá strž. Dolů už se jim šplhat nechtělo. Raději nabrali kurz směrem k městečku. Ulici lemovaly jednoduché účelné domy postavené jeden vedle druhého a bez zbytečných ozdob. Narazili na ubohý, špatně udržovaný park, jinak byly zahrady obehnané ploty, u bohatších sídel dokonce mohutnými vysokými zdmi.

„Nevidíš nějakou hospodu, kde bychom se mohli najíst?“ vrtěl hlavou Sváťa, když ani v další široké ulici nenarazili na žádné pohostinné místo. Nakonec z hodinek vydolovali informaci o veřejné jídelně a vydali se ji hledat. Vypadala zvláště. Přímo na ulici stály dva hrubé stoly a tvrdé lavice, nikde ani stopa po prostírání či ubrusu. Sotva se posadili, přiběhl chlap a s úsporným gestem před ně hodil dvě misky s hustou polévkou a dva skrojky chleba. Dvě lžice vytáhl z náprsní kapsy a každému podal jednu.

„Vždyť jsme si ještě nic neobjednali,“ podivil se Sváťa.

„Nejste zdejší?“

„Právě jsme přijeli. Budeme tu studovat.“

„V tom případě se rychle naučte naše pravidla. Jakmile totiž usednete k mému stolu, platíte oběd, ať už ho sníte, nebo ne. Objednáte-li si něco jiného, musíte zaplatit předem.“

„A kolik stojí tohle?“ nedůvěřivě točila v misce lžící Hanka.

„Tisíc tolejrů.“

„Cože?“ poklesla dívce brada.

„Za jednoho pochopitelně. Jídla na objednávku se pohybují v rozmezí sedmi až dvaceti tisíc.“

Hanka jen nevěřičně zalapala po dechu. Sváta sáhl do kapsy a vyndal zářivý polodrahokam. S tázavým pohledem ho přistrčil blíž k číšníkovi.

„Jo,“ kývl, „tohle bude stačit. Přinesu vám každému ještě sklenici vody.“

Zatímco je obsluhoval, sledovali ho s vykulenýma očima, dokud nezmizel ve dveřích přilehlé budovy. Hanka zdvihla sklenici a napila se.

„Aspoň je vychlazená,“ prohodila sarkasticky, „hádám, že bude tak nejmíň za dvě stovky.“

„Nemají v polévce ani kousíček masa,“ postěžoval si Sváta mezi sousty.

Hanka ochutnala. Mírně nakyslá, málo teplá, ale jíst se dala. Snědla sotva půlku a odstrčila misku. Její kamarád ji hbitě vyměnil za svoji prázdnou.

„Přece mu tak drahý jídlu nevrátíme,“ zašklebil se uličnický.

„No, tady se rozhodně stravovat nebudeme,“ prohlásila Hanka, když se zvedli.

Zamířili ulicemi směrem ke škole. Byli zvědaví, jak vypadá, a zajímalo je, za jak dlouho se od ní dostanou ke své ubytovně.

Škola nepůsobila ani veselým, ani vlídným dojmem. Byla ohraničena vysokou zdí. K jejich překvapení umocňoval nedostupnost pozemku ještě příkop a silná magická ochrana. Za zeď nebylo pořádně vidět.

„Jste tu noví, co?“ ozval se za nimi pobavený hlas. Mladík, asi tak v Hančině věku, nesl dvě zavazadla a procházel

kolem nich. „Ani se nezkoušejte podívat blíž. Kdybyste narušili poplachovou čáru, napařili by vám pokutu.“

Poslechli ho a vydali se podél zdi. Táhla se snad donekonečna. Areál školy byl pravděpodobně větší než samotné město. Vstupní brána byla otevřená a prázdná. Když se pokusili vstoupit, jakási magická smyčka je odhodila zpět na chodník ulice a způsobila jim nepříjemné bolení hlavy.

„Fajn,“ otřepala se Hanka, „bližší zkoumání necháme až na zítra.“

Vydali se k ubytovně. Cestou potkávali další a další studenti se zavazadly. Město začalo ožívat školním ruchem. Nikdo ale nebloumal ulicemi a nerozhlížel se jako oni. Jako by lidé rovnou mířili za svým cílem bez touhy se procházet.

Konečně dorazili k ubytovně, kde Vron složil jejich zavazadla. Na žádný velký luxus nevypadala. V místnosti správce visela cedulka, aby čekali, že přijde hned. Slůvko „hned“ zřejmě vymezovalo časově neohraňovaný interval. Netrpělivě přešlapovali, pak začali nahlížet dál do chodby. Dveře jedné místnosti se otevřely a oni zahlédli natěsnané kovové palandy a zavazadla nastrkaná do polic za nimi. Nikde žádná židle ani křeslo. O soukromí ubytovaných se rozhodně mluvit nedalo.

„Vzdáleně mi zdejší kolej připomíná Útulný domov. Tobě ne?“ zašeptala Hanka.

„Co tady děláte?“ zahřměl za nimi zlostný hlas. Skoro nadskočili leknutím. Dívka se vzpamatovala jako první.

„Máme u vás zamluvené ubytování a čekáme, až se nás někdo ujme.“

„Jak se jmenujete?“

„Dundar a Vronová.“

„Jo, to jste vy! Přišli jste pozdě.“

„Cože? Přece jsem zaplatili...“

„Ale pouze rezervační zálohu. A jelikož jste nenárokova-

li postele do dvou hodin, propadla její platnost. Vaše místa jsem mezitím prodal někomu jinému. A teď si sbalte své saky paky a koukejte mazat jinam.“

Muž luskl prsty, a než stačili vznést sebemenší námitku, vynořil se z chodby chlap jako hora a oni jen bezmocně přihlíželi, jak jejich kufry a vaky vyhazuje na ulici. Oba byli z jednání správce v takovém šoku, že je ani nenapadlo protestovat. Nyní na ulici shrabovali vše, co se vysypalo z rozpadlého kufru, a bezradně hleděli jeden na druhého.

„No nazdar, a co teď?“ rozhodil rukama Sváťa, když konečně nastrkali všechny věci a knihy do poškozeného zavazadla.

„Najdeme si jiné ubytování.“

Hanka ťukla do hodinek, aby se zeptala na možnosti bydlení v Pasteku. Mnoho jich nebylo. Znovu vyrazili do ulic, tentokrát obtěžkaní spoustou zavazadel. Všude ale vrtěli hlavou a tvrdili, že mají plno. Už obešli půl města a ocitli se v hodně zchátralé čtvrti. Poslední místo, které hodinky označily jako ubytovací noclehárnu, se jim dvakrát nezamlouvalo. Hanka si všimla, jak ženě stojící před vchodem pochodují po vlasech vši. Nejspíš ani neměla sedmý smysl, aby se obtížného hmyzu zbavila. Dívka neměla chuť zkoumat její schopnosti.

„Ano, dvě místa bych našla, ale musíte si sehnat vlastní polštáře a deky,“ oznámila jim a pozvala je dovnitř. Měli pocit, že se ocitli ve stodole. Podlaha vystlaná slámou byla hustě obsazena různorodými provizorními lůžky. Na některých se povalovala pochybná individua. Pod dírou ve střeše, kde byla sláma nasáklá vodou (Hanka doufala, že opravdu jen vodou), byl prázdný plac. Na něj zanedbaná žena ukázala a dívka s kyselým úsměvem kývla místo díky.

„Vodu a záchody najdete vzadu na dvoře,“ zamumlala ta podivná osoba, když jí Sváťa zaplatil sumu, o kterou by si neodvážil říct ani Zachariáš v Kouzelných zahradách.

„Pojďme ještě na chvíli ven,“ navrhla Hanka, aby tu nemusela trávit ani o minutu víc, než bude nutné. Ucítila, jak Sváťa magicky zabezpečil jejich zavazadla. V duchu ho za jeho prozíravost pochválila.

Na čerstvém vzduchu pookřála. Chvilku kráčeli mlčky, až došli k zpustlému parčíku. Posadili se do olysalé trávy a opřeli se o kmen starého stromu.

„To nám to pěkně začíná, co? Skoro by se líp spalo tady než v té zavšivené stodole,“ vzdychla Hanka.

„Neboj se. Slámu před spaním usušíme, střechu magicky vyspravím a zítra se zkusíme poohlédnout po něčem lepším,“ utěšoval ji Sváťa a vylovil z kapsy rozměklou čokoládu. Hanka si místo nabízené půlky vzala jen malý kousek.

„Hej vy dva! Co tu tropíte?“ objevil se v jejich blízkosti muž v šedé uniformě. Rázným krokem zamířil k nim a natáhl ruku s velkým prstenem. Hančiny i Sváťovy hodinky zablikaly.

„Udělují vám pokutu ve výši dvou tisíc pro každého za neoprávněné obsazení veřejného prostranství,“ zahřímal přísně.

„Ale my jsme jen odpočívali,“ rychle se zvedl Sváťa a Hanka ho nechotně následovala.

„Jste tu noví?“

„Ano prosím,“ nasadil svůj nejzkroušenější obličej Sváťa.

„Kde bydlíte?“

„No,“ mihl se v mužově obličejí výraz soucitu a pohrdání, když mu sdělili adresu noclehárny, „pro tentokrát vám pokutu prominu, ale rychle si nastudujte řád města. Tady žádné povaleče nestrpíme.“

„Poněkud nevlídný kraj,“ zamumlala Hanka znechuceně. „Skoro se začínám bát, jaká bude škola.“

„Víš co? Asi bychom se měli na zítřek pořádně vyspat,“ usoudil Sváťa.

Oklikou se loudali ke své noclehárně a jedinou útěchou jim bylo, že mají aspoň jeden druhého. Začínalo se šerit a okna v ulici problikávala světly. Tu a tam pár lidí spěchalo domů, ale jinak byl všude až nezvyklý klid. Nikde žádné hloučky kamarádů, bavících se sousedů. V Pasteku vládl podivný přísný řád a nikdo se neodvažoval ho narušovat.

Náhle chytil Sváťa Hanku za loket a stáhl ji do stínu.

„Koukni,“ zašeptal sotva slyšitelně, „támhle se někdo plíží.“

Hanka upřela zrak do tmy a zahlédla postavu v tmavém, jak podél zdi přebíhá k dalšímu baráku. Tam se postava shýbla a hodila do rozsvíceného okna kamínek. Musela svůj manévř ještě jednou zopakovat, než z okna vyhlédla černo vlasá dívka.

„Naomi, to jsem já,“ zašeptala zahalená postava.

„No konečně, Lído, už jsme ani nedoufali, že dorazíš. Pojď nahoru.“

Lído? Hanka zpozorněla a dění u domu ji začalo zajímat.

„Pssst,“ zašermovala rukama postava dole, „tentokrát nemůžu.“

„Tak počkej, já sejdu dolů,“ mávla na ni dívka v okně.

„Co je s tebou? Jak můžeš zmeškat naši poslední prázdninovou oslavu?“ zahalekala, sotva vyšla ze dveří.

„Mám letos dohled,“ přestala záhadná postava šeptat a hned bylo jasné, že to není žádný zloděj, jak si původně Sváťa myslel, ale jen kamarádka.

„Jakej dohled proboha?“

„Hlídá mě jedna protivná ženská a odmítá mě pouštět ven samotnou. Právě jsem jí na chvíli zdrhla,“ zasmála se dívka, „až mě najde, bude mazec.“

„Tak to ti nezávidím, holka.“

„Do školy naštěstí nesmí.“

Ulicí právě přibíhala další nezřetelná postava. Hanka se Svátou se vmáčkli ještě hlouběji do stínu. Ve světle otevřených dveří se rýsovaly obě dívčí postavy. V jejich těsné blízkosti se ze tmy vynořila svalnatá ozbrojená žena.

„Tak tady jsi,“ zasyčela zlostně a smýkla zahalenou postavičkou tak rázně, až dívka neudržela rovnováhu a přistála na dláždění.

„Nechte ji,“ strčila do bojovnice neohroženě Naomi. Podala kamarádce ruku a neobratně se jí snažila vtáhnout do domu. Žena jejich ruce roztrhla a natlačila černovlásku na zeď baráku. Chytila ji pod krkem a výhružně se na ni zadívala.

„Pomóc, pomozte mi někdo,“ zavřískla dívka a zkoušela ženu kopnout.

Vtom zasáhl do konfliktu Sváťa. Vystartoval k ozbrojené ženě, chytil ji zezadu za opasek, prudce trhl a zároveň jí nechtěně podrazil nohy. Nečekaný útok vyvedl bojovnici z rovnováhy. Pustila Naomi a při pádu dozadu se přetočila do kotoulu. Na nohou byla dřív, než se Sváťa stihl ohlédnout. V ruce svírala nůž. Při pohledu na zbraň Hanka zaútočila magicky. Žena magii lehce odrazila a do její druhé ruky skočil štíhlý meč.

„Ne, počkejte! Nechte toho!“ zdvihla se z dláždění zahalená dívka, strhla si z hlavy šátek a odhrnula rukou dlouhé blondaté vlasy. „Ona nám nechce ublížit.“

Skočila mezi zbraně a Svátu. Zářivě se na chlapce usmála: „Dík za pomoc, ale už ji nechte. Všechno je jinak.“

Hanka se několika úkroky přesunula ke Svátovi a nespouštěla ženu z očí. Ta zastrčila zbraně zpět za opasek. Tvářila se značně našťavaně.

„Hele, Lído, tohle si laskavě vyříd' sama,“ ohmatávala si roztřesenýma rukama krk Naomi a urychleně zacouvala ke vchodu. Protáhla se do chodby a práskla za sebou dveřmi.

„Já se omlouvám,“ schlíple po nich přešla pohledem blondýnka.

„To bych ti radila,“ zavrčela ozbrojená žena, „a bylo by slušné jim vysvětlit, oč tu běží.“

Dívka nervózně žmoulala šátek a s povzdechem se obrátila na Svátu a Hanku.

„Víte, tohle je Azuela a má mě hlídat. Má právo být naštvaná, ale určitě neměla v úmyslu ublížit ani mně, ani mojí spolužačce. Je od vás velice statečné, že jste se mě a mé kamarádky zastali. Je skvělé někoho takového poznat. Díky.“

„To by stačilo.“ Žena nevrle postrčila dívku k odchodu.

„Počkej,“ uhnula před její rukou a se zájmem se zahleděla na Svátu, „vždyť já ještě ani neznám jejich jména.“

Přistoupila k chlapci a usmála se: „Já jsem Lída Laridónová. Taky tu chodíte do školy? Že jsem vás zatím nepotkala...“

„Svatopluk Dundar,“ potřásl jí nabídnutou rukou, „víš, my jsme tu noví, zítra jdeme do zdejší školy poprvé. A tohle je moje nevlastní sestra Hana Vronová.“

„Moc mě těší. Jistě se ve škole uvidíme.“

Žena se znovu pokusila dívku pobídnout k odchodu, jenže ta jako naschvál prodlužovala rozhovor. Hance nemohlo uniknout, že se jí Sváta líbí. Zato ozbrojené ženě se rozhovor na ulici nezamlouval ani dost málo. Nijak se nesnažila zakrýt, jak je nervózní a rozzlobená. Hanka s ní soucítila. Byla překvapená, jak se Lída ve skutečnosti podobá oběma dívkám, co v Pasteku špatně skončily. Asi nebude snadné ji uhlídat. Nyní chápala, proč o ni má děda strach. To děvče v sobě mělo neposednou jiskru. Ale dnešní náhodné setkání mohlo být užitečné. Zatím se Hanka držela stranou a nechala průběh hovoru v rukou svého kamaráda.

„A kde vlastně bydlíte?“ dál vyzvíдалa Lída.

„Nestihli jsme se včas ubytovat na koleji a skončili jsme v jedné staré stodole. Nic lepšího se nám narychlo sehnat nepodařilo.“

„A šéfka noclehárny je pěkně zavšivená,“ znechuceně podotkla Hanka.

„Ale fuj, to je hrozné,“ politovala je Lída a zvedla oči k Azuele. Žena nasadila sveřepý výraz a nerudně zavrtěla hlavou. Dívka její postoj však nehodlala vzít na vědomí a znovu stočila oči na Svátu.

„A co kdybyste zatím bydleli u nás? Komora pro kuchaře je momentálně prázdná.“

„Lído. Měj rozum. Nemůžeš domů tahat lidi z ulice. Nedovolím, aby u nás bydleli.“

„Tak jim sežeň jiné přijatelné ubytování. A než se ti to podaří, beru je k nám. Jinak povím dědovi, jak jsi mě surově hodila na zem. Podívej, odřela jsem si loket.“

„A nepochybně se mu taky přiznáš, že jsi utekla?!“

„Víš co? Nebudeme se hádat. Prostě jen vezmi na vědomí moje přání,“ trvala na svém Lída a Azuela rezignovala. Mlčky je pobídla, aby konečně vyrazili na cestu k domovu. Tma ve městě by se dala krájet. Kdyby nebylo osvětlených oken, museli by si vypomáhat magicky.

Hanka byla zvědavá, kde vnučka mocného mága bydlí. Zastavili se před velkým honosným domem. Jakmile vstoupili dovnitř, ocitli se v úplně jiném světě. Obrazy, sochy, květiny, zdobené svícny. Podobné luxusní zařízení viděla Hanka snad jen v quinwalském paláci.

„Měli byste sem dopravit i svoje zavazadla,“ připomněla jim Azuela a bylo znát, že se s jejich přítomností stále ještě nesmířila.

„Díky. My si pro ně dojdeme,“ vzdychl Sváta a zašilhal po tácu, kde byla směs oříšků a bonbonů.

Azuela cinkla na zvonek pod schodištěm a vzápětí k ní napochodoval sluha v rukavičkách.

„Hermane, zajed' tady s tím mladíkem pro zavazadla. Zůstane u nás se svou sestrou na noc a na snídani. Ať jim ustelou v kumbálu kuchařky,“ požádala sluhu.

„Mám lepší nápad. Ať s sebou Herman vezme Hanku,“ vpadla jim do řeči Lída a změnila instrukce, „já zatím Svatoplukovi ukážu náš dům a zahradu.“

„Vy máte i zahradu?“ rozzářil se mladík a vyslal směrem k Hance omluvný pohled.

„Ale...“ chtěla vznést námitku Azuela. Hanka se však dotkla její ruky a zavrtěla hlavou.

„V pořádku, mně to nevadí,“ ujistila ji a usmála se na sluhu. Ten kývl a vedl dívku postranní chodbou na dvůr. Z přístěnku vytáhl plošinu, která, jak se ukázalo, fungovala na podobném principu jako supervolonové prkno. Na jeho pokyn si nastoupila. Herman zdvihl plošinu do vzduchu, přelétl zeď a nabral kurz k chudinské ubytovně. Hanku trochu vyděsilo, když je během letu nějaký chlapík stáhl dolů na ulici. Ukázalo se však, že jde jen o pořádkovou kontrolu. Sluha se prokázal svými hodinkami a mohli pokračovat v cestě. Za chvíličky byli u ubytovny. Přenesli zavazadla na plošinu a Hanka si všimla fleku na mužových rukavicích.

„Jejda, umazal jste si je,“ přidržela jeho ruku, aby flek magicky vyčistila. Skoro násilím se jí vytrhl.

„Ale,“ uvědomila si, co vlastně viděla, „to je přece od krve. Jste zraněný?“

„Nestarej se,“ otočil se k ní zády, zručně s naloženou plošinou vymanévroval vzhůru a rozletěli se k domovu. Hance vrtalo hlavou, proč si tenhle služebník, který má dost sedmého smyslu na to, aby řídil plošinu, nevyléčí banální poranění ruky? Rozhodla se přijít věci na kloub.

Poté, co přistáli na dvoře, magicky muže znehybnila a strhla mu rukavici. Bezmocně na ni zíral a ani se nezmoohl na protikouzlo. Na okraji dlaně měl obrovský podebraný vřed, který musel při jakékoliv práci nepříjemně bolet. Jak ruku zkoumala, ukázalo se, že zánět už se rozšířil až k lokti. Magicky ošetřila krvácející okolí boláku a rozhodla se přenechat léčbu zánětu Svátovi. Kamarád si s ním určitě poradí lépe než ona. Uvolnila muže ze strnulosti a všimla si, že jeho magické schopnosti jsou vázány především k amuletu. Vlastního sedmého smyslu měl relativně málo.

„Neříkej o tom prosím paní Lídě. Kdyby viděla mé ruce, vyhodila by mě.“

„Vyhodila? Vždyť vám je může dát do pořádku.“

„Nemám tolik peněz, abych mohl platit za léčení.“

„Ale bolák se zanítil, hrozí vám otrava krve. V noci za vámi pošlu svého bratra. Ruku vám vyléčí.“

„Nemohu zaplatit.“

„No a co? Komu to vadí?“ mávla rukou a chopila se nejtěžších kufrů.

Kumbál na spaní byl malý, avšak útulný. Čekala na ně pohodlná postel a měkký slavník na podlaze. Nakonec dopadli mnohem lépe než v první ubytovně, odkud je odpoledne vyhodili.

„Mají překrásnou zahradu,“ rozplýval se Sváta a hodil dívce do rukou jablko.

„Něco mi říká, že si nás tu nebudou chtít nechat,“ zakousla se s velikou chutí do červeného plodu. „Jestli tu má bezpečnost na povel Azuela, vyexpeduje nás raz dva.“

„Lída nás na ulici nenechá. Má pro mě slabost.“

„Hm, všimla jsem si,“ ušklíbla se pobaveně na svého kamaráda, který pod jejím pohledem celý zrudl. Aby mu pomohla z rozpaků, začala vyprávět o sluhově podebrané ruce.

„Vím, kde bydlí,“ kývl Sváta, „pojďme za ním hned.“

Ukázalo se, že Lída provedla Svátu úplně všude, což se jim náramně hodilo. Prosmýkli se temným dvorem a zaklepali na dveře nízkého stavení na rozhraní dvora a zahrady. Za půl hodiny už seděli u stolu s pohoštěním a Hermanova ruka na tom byla podstatně lépe. Staří manželé se jim pokusili vnutit peníze, ale Sváta je odmítl s takovým důrazem, že se neodvážili svou nabídku zopakovat. Vděčnost Hermana a jeho ženy je skoro až zahanbovala.

„Neblázněte lidi, my jsme jenom obyčejní studenti,“ snažil se je Sváta přimět, aby na něj nekoukali jako na zázračného doktora.

„Přesně tak. Jsme tu noví a nevycházíme z údivu,“ přidala se Hanka, „zdejší zvyklosti nám komplikují život. Za všechno jsou pokuty, nejsou tu restaurace ani hotel, kde by se člověk mohl vyspat, když ho vyhodí z ubytovny.“

„Naštěstí nás Lída pozvala k sobě,“ podotkl Sváta s plnou pusou.

„Ale jenom dočasně. Azuela nás tu nechce. Měli bychom si rychle najít něco jiného,“ Hanka se obrátila k Hermanovi a jeho ženě, „vy byste nevěděli o nějakém ubytování?“

Oslovení na sebe pohlédli a zaváhali.

„Byli byste ochotní léčit i zvíře?“ zeptala se Hermanova žena.

„Samozřejmě. Proč ne?“ kývl Sváta.

„Totiž jeden starej knihovník, co ho známe, má barák hned vedle školního pozemku. Jeho vnuk od něj loni odešel, takže malý studentský byt u něj v podkroví zůstal prázdný. Sice nemá v úmyslu ho pronajímat, možná by však pro vás udělal výjimku. Pokud byste dokázali uzdravit jeho létavce.“

„Létavce? To je nějaký ptačí druh?“

„Jó, chlapče, my se v ptácích nevyznáme. Viděli jsme toho divnýho tvora jenom jednou. Má dlouhej kožovitej zo-

bák, hodně opelichaná křídla, ocas žádný a je o trochu větší než krkavec. Před pár lety prý i lítal, ale abych pravdu řekl, sympatie nevzbuzuje. Jenže knihovník na něm lpí snad víc než na vnukovi.“

„Nemůžu slíbit, že se mi podaří uzdravit ptáka, kterého jsem v životě neviděl,“ pokrčil rameny mladík.

„Ale pokojík by se vám určitě šiknul. No co, za pokus nic nedáme. Na páteční večer domluvím návštěvu a doprovodím vás tam,“ tvářil se Herman, jako by poslední chlapcovu větu ani neslyšel.

Když se Hanka se Sváťou konečně dostali do postele, byla půlnoc.

První školní den

Druhý den je Lída pozvala na snídani. Hanka byla u stolu celá nesvá. Znervózňovalo ji, že kolem ní pobíhají starší lidé, aby jí přinesli míchaná vejce s ředkvičkami, ovocný salát, čaj či čokoládu. Nejradši by vyskočila a pomohla jim s nádobím. Praxe u Zachariáše ji vycvičila trochu jinak.

Azuela s nimi nejedla. Postávala znuděně u okna a střídavě sledovala jejich stůl a ulici venku. Dnes se oblékla decentněji než minulý večer. Zbraně odložila nebo schovala a působila spíš dojmem společnice než bojovnice.

Lída si všimla Hančina pohledu: „Dneska nás Azuela doprovodí ke škole a hned potom se mrkne po nějakém vhodném ubytování pro vás dva a po nějaké šikovné kuchařce pro nás.“

Cesta do školy byla mnohem jednodušší, než předpokládali. Azuela vlastnila povolení používat v Pasteku kouzlo brány a její zásluhou byli u školy bez zbytečných průtahů. Hanka si snadno domyslela, že jejich včerejší večerní procházka domů byla nejspíš myšlena jako trest.

První den žáci nepotřebovali žádné pomůcky, což bylo příjemné. Lída se od nich oddělila a zamířila přímo k ob-

rovské kruhové stavbě připomínající věž, kam už proudil dav studentů. Noví žáci měli sraz venku před budovou a čekal tu na ně štíhlý učitel ve středních letech. Vypadal trochu znuděně. Neusmál se na nikoho. I na nové vystrašené prvňáky hleděl přísně. Nikdo z nich se neodvažoval ani špitnout. Dospělí dovnitř nesměli a děti byly zatím ze všeho celé vykulené.

Poté, co k nim poklusem dorazil poslední nováček, mávl učitel rukou, aby si zjednal pozornost.

„Milí žáci, vítám vás v nejprestižnější magické škole v Pasteku. Není určena pro slabochy. Očekáváme od vás vysoké studijní nasazení a respektování školního řádu. Doporučuji vám, abyste si ho důkladně prostudovali, jinak se budete potýkat s řadou problémů. Na druhou stranu vám zdejší studium nabízí až pohádkové možnosti uplatnění. Ti nejšikovnější mohou u draků získat nejen skvělé pracovní zařazení, ale i jistoty do budoucna. Dračí cejch si ovšem nekoupíte, ten si musíte zasloužit. Jedině vaše schopnosti a úspěchy vás vynesou mezi vyvolené, na kterých zálibně spočine dračí oko.“

Hance jeho řeč připadala jako natrénovaný proslov, který musí odříkat slovo od slova. Jako by nemluvil sám za sebe, nýbrž jen opakoval nadiktované věty.

„Naše škola má snadno zapamatovatelný rozvrh. Každý den dopoledne se dvě hodiny vyučuje matematika a dvě hodiny drakonština. Následuje hodina volna a výuka oborů, které si sami vyberete. Během prvních dvou týdnů můžete výběr změnit a zkusit něco jiného. Po dvou týdnech už ale žádná další změna nepřípadá v úvahu.“

„A jakým způsobem si můžeme vybírat obory?“ odvážila se zeptat jedna dívka.

„K tomu se dostaneme. Příště se o slovo musíš hlásit, jinak dostaneš pokutu. Jak říkám, doma si důkladně prostu-

dujte řád školy. Nyní stručně k systému hodnocení žáků. Je jednoduchý. Na konci každého kurzu zaznamená vyučující profesor, zda žák prospěl, nebo neprospěl. Bez vydaného vysvědčení se známkou prospěl, nesmíte mimo školu provozovat nic, co jste se tu naučili. Jak brzo poznáte, naše pokuty za porušení pravidel jsou velmi účinným nástrojem, jak vás donutit k disciplíně.“

Hanka se Svátou se po sobě nesouhlasně podívali. Připadalo jim zvláštní, že někdo žákům hned první den vyhrožuje pokutami. Nevlídné a strohé zacházení jim příliš nevadilo. Přece jen už něco zažili a přísnost je nemohla rozházet. Ale finanční pokuty? Kdo mohl podobný školní systém vymyslet?! Zatím je nikdy nenapadlo nosit do školy peníze. Nebo snad pokuty hradí rodiče?

„Upozorňuji vás, že nezaplacená pokuta denně narůstá o polovinu dlužné částky, takže je vhodné vyrovnat svůj účet každý den ještě před odchodem ze školního areálu. Výjimkou je jen dnešní den, kdy se pokuty neudělují. A nyní se přesuneme do hlavní haly, kde se dozvíte, jak si můžete vybrat specializaci.“

Zvolna pochodovali za učitelem do kruhové budovy, kam se ráno podobně jako Lída hrnuli ti, co se tu vyznali. Hala uvnitř je ohromila. Celičká byla pomalovaná obrazovými výjevy. Na stropě draci chrlili záplavy ohně, ale Hanka mezi nimi marně hledala ty černé. Nejtmavší namalovaný drak byl zemitě hnědý. Nebo snad hnědozelený?

Učitel jim nedopřál čas k prohlížení maleb. Vedl je přímo k otevřeným dveřím na druhém konci sálu. Vstoupili na schodiště, které se táhlo po obvodu budovy a během stoupaní vzhůru mohli úzkými okny zahlédnout, jak vypadají školní pozemky z výšky.

Konečně vyšplhali nad úroveň malovaného stropu a ocitli se v rozlehlé hale, kterou nezdobil ani jediný obraz. Její

plochu kompletně zaplňovaly malé, poměrně nízké kruhové stolky na širokých podstavcích. Byly prázdné a nezdálo se, že by jim na nich chtěli nabídnout pohoštění.

Sváťu asi napadlo totéž, protože se smutně rozhlédl a pohladil si břicho. „Něco bych si dal,“ vzdychl tiše.

Jak může mít hlad, když jsme před chvílí snídali, divila se Hanka, ale nahlas neřekla nic. Raději svou pozornost obrátila k učiteli. Čekala, že jim vysvětlí, proč je sem zavedl.

„Dávejte dobrý pozor, nebudu nic opakovat,“ zazněl jeho hlas výrazněji než venku, „v této místnosti se nacházejí všechny typy specializací, které naše škola nabízí. Dotknete-li se rukou některé desky, objeví se obraz vyučujícího a ukáže vám, co se u něj můžete naučit. A protože má týden pět vyučovacích dní, máte možnost vybrat si pět předmětů, jimž se chcete věnovat. Jako začátečníkům vám doporučuji *Magii pro začátečníky*, stolek číslo jedna...“

Učitel ukázal prstem. Jeden ze stolků se po obvodu bíle rozzářil a nepohasl, ani když muž pokračoval ve výkladu.

„...*Magickou rovnováhu v praxi*, stolek číslo dvě...“

V místnosti zazářil další světelný kruh.

„...*Magické zábavné efekty*, stolek číslo čtyři, *Praktická magie v domácnosti*, stolek číslo pět, a *Péče o magické tvory z dračích domácností* u stolku sedm. Dívkám doporučuji případně i *Dračí kosmetiku*, což je stolek šest, nebo *Dračí kuchyni a obsluhu*.“

Hanka se přihlásila, ale nečekala na učitelův pokyn a hned se zeptala: „A to je všechno, z čeho si můžeme vybírat? Mně by třeba zajímaly iluze a přeměny nebo artefaktové umění.“

Profesor se na ni nasupeně zahleděl: „Tvoje jméno?!“

„Hana Vronová,“ odvětila a ani ji nenapadlo sklopit zrak.

„Pokud chceš něco říct, přihlásíš se a počkáš na mé vyzvání. Za podobnou nezdvořilost bys od zítřka dostala pokutu tisíc tolejrů.“

Hanka se přihlásila znovu a tentokrát vyčkala na učitelovo: „Co ještě?“

„Odpovíte mi na mou otázku, prosím?“ řekla, avšak dvakrát prosebně to neznělo.

Učitel se obrátil k ostatním, jako by dívka ani neexistovala: „Nyní máte k dispozici hodinu, abyste si prošli všechny stolky. Máte-li zájem o nabízenou specializaci, stačí se dotknout desky hodinkami. Jestliže je u vybraného učitele volné místo, stolek zazáří zeleně a rozvrh ve vašich hodinách vám oznámí, který den k němu budete chodit. Stolek se ale může rozzářit i červeně, což znamená, že volné místo v příslušné specializaci není a vy si musíte zvolit jinou. Modrá záře stolku vám oznamuje, že vás učitel nepřijme, protože vám chybí ukončené vzdělání v některém nižším oboru, a zároveň uvidíte čísla všech specializací, které musíte absolvovat předtím, než se budete moct zapsat. Každý z vás si musí vybrat nejméně jeden z bíle zářících stolků a opustit místnost smíte, teprve až budete mít na svém rozvrhu zapsáno všech pět odpoledních předmětů. Za hodinu se sejdeme ve spodní hale.“

Učitel odkráčel ke schodišti a nechal nováčky, ať si poradí, jak umí. Ti mladší se vrhli k bíle zářícím stolkům a hned se začali zapisovat. Hanka se Svátou zvolili opačnou metodu. Dotýkali se neoznačených desek a zkoumali zdejší možnosti. Nezajímal je ani *Kurz hledání drahých kamenů*, ani různé způsoby jejich zpracování, ani *Přivolávací techniky*.

První zajímavý obor objevil Sváta. *Pěstování dračího ovoce v praxi* však zazářilo modře a odkázalo ho na *Teorii dračích rostlin* a na obor *Netradiční hnojiva*. Oba předměty si rovnou zapsal. Měl na ně stejnou učitelku. Vypadala až

nezdravě hubeně a velice se mračila. I Hanka konečně našla, co hledala, ale dopadla podobně jako její kamarád. Než bude moci studovat *Iluze a proměny*, musí zvládnout *Magickou rovnováhu*, *Zábavné efekty* a *Tvarování hmoty*. Rychle oběhla doporučená čísla, zapsala se a potěšilo ji, že na *Tvarování hmoty* bude mít dračího profesora, majestátně vyhlížejícího ve svých zelených šupinách. Pak začala pátrat po stolku, kde by v nabídce bylo zaměření na artefakty. Nakonec ho našla. Dotkla se ho a vlastně ji ani nepřekvapilo modré světélkování. Učitelem byl tentokrát honosně oblečený, malý, podsaditý vousatý muž připomínající trpaslíka a v seznamu potřebného vzdělání bylo osm čísel. Usoudila, že dostat se k němu nebude v jejích možnostech. Dva z požadovaných oborů ji však zaujaly: *Teorie skrývání a neviditelnosti* a *Odhalování skrytých vlastností*. První z nich vyučoval jejich dnešní nepříjemný průvodce, který se jim vlastně ani nepředstavil, a druhý předmět učil rovněž drak. Zdaleka ovšem nevypadal tak impozantně jako jeho zelený kolega. Měl šedorůžové šupiny a vyhlížel poněkud ošuntěle, až skoro plesnivě. Sváťa se Hance podíval přes rameno: „Tohle se mi zamlouvá,“ usoudil a na *Odhalování skrytých vlastností* se zapsal také.

„Už máš všechno?“ zeptala se ho.

„Jo. Zapsal jsem si ještě *Péči o magické tvory z dračích domácností* a *Výrobu dračích slavnostních specialit*. Snad mě bude vaření pro draky bavit.“

„Stihli jsme se zapsat brzo,“ mrkla Hanka na hodinky, „máme ještě půlhodinu k dobru. Co si podrobněji prohlédnout spodní patro?“

Seběhli po schodišti a znovu se s úžasem rozhlíželi po hale. Tolik namalovaných výjevů! Člověk nevěděl, nač se dívat dřív. Obrazy z dračích slavností, zahrada s neobvyklými stromy a květinami, v oblouku nad vstupními dveřmi

dokonce obrazy sirén, jednorožců, podivných ptáků, mořských oblud, harpyjí a hadů.

„Podívej,“ postrkoval ji Sváťa podél jedné stěny, „co říkáš? Nevypadají tyhle stavby jako zdejší škola?“ Ukazoval na namalovanou kruhovou budovu podobnou té, v níž se právě nalézali. Malíř zachytil i další budovy, většinou kruhové s plochou střechou. Na stěně pečlivě vyobrazil i zahradu, potok se zarostlým rybníkem, kus lesa, skály s jeskyněmi, něco, co vypadalo jako bažina, louku s podivně uspořádanými kameny a hlubokou rokli, sahající až k hraně u podlahy.

„Všimni si těch stromů,“ táhl ji kamarád dál, „v životě jsem podobné ještě neviděl.“

V méně osvětlené části se nacházely výjevy z magických pracovišť, ale blíž si je prohlédnout nestihli, protože se objevil profesor a začal je svolávat k sobě. Jakmile dorazil poslední žák, zamířil ven a vedl zástup nováčků kolem školní brány k nejrozsáhlejší budově, která vzdáleně připomínala chrámový komplex nebo starý palác.

Kráčeli za učitelem klenutou chodbou až do haly plné učebních stolků a židlí. Vše bylo porůznu postrkané a neuspořádané, jako by tu dnes už někdo seděl.

„Zde se budete učit matematiku,“ učitelův hlas zazněl pod vysokým stropem téměř božsky. „Začátečníky a mírně pokročilé budu učit já. Ti, co prokážou vyšší znalosti, se časem přesunou do třídy profesora Herbichla.“

Znovu je vedl chodbou, a když míjeli schodiště ve směru dolů, učitel se krátce zastavil. Nad jejich hlavami visela zašlá ozdobná cedule. Kresba na ní však byla málo zřetelná, možná se jednalo o svitek.

„Tudy se dostanete do knihovny,“ upozornil je profesor, „bývá otevřena odpoledne hned po vyučování. Hlavní vstupní sál je přístupný všem, ale do některých sekcí je

povoleno nahlédnout jen žákům studujícím příslušný obor. O patro níž se nachází druhá část knihovny. Je určena těm, kdo už získali dračí cejch. Veškeré záležitosti kolem půjčování knih projednávejte s profesorem Herbichlem.“

Sváťa se právě nadechoval k otázce, jenže učitel mu k ní neposkytl příležitost a nasměroval jejich skupinku do další haly s vysokým stropem. Byla mnohem světlejší než předchozí místnost, protože celou jednu stěnu lemovala úzká vysoká okna.

„Drakonštinu pro začátečníky učí paní profesorka Kostěná. Pokročilí časem přejdou k drago profesorovi Terignanovi. Dávejte dobrý pozor na všechno, co vám na svých hodinách řekne, protože závěrečné zkoušky z drakonštiny budete skládat právě u něj.“

Poté je učitel vyvedl z budovy na dvůr. Hanka překvapeně zamrkala, když se poblíž začali zničehonic zjevovat studenti a každý z nich okamžitě zamířil k východu ze školy. Přitom neviděla žádnou bránu, ani nedokázala postřehnout, jaké kouzlo je sem přeneslo. Prostě se najednou zhmotnili ve vzduchu, zapérovali v kolenou a šli. Zřejmě nebyla sama, kdo s otevřenou pusou nevěřícně zíral, protože se jejich průvodce pobaveně ušklíbl.

„Upozorňuji vás, že používání brány je na pozemcích školy přísně zakázáno. Výjimku mohou dostat pouze ocejchovaní, kteří prokážou mimořádnou magickou zručnost. Pokud byste tento zákaz porušili, čeká vás nejen vysoká pokuta, ale i vyhazov ze školy.“

„A co oni?“ mávla rukou směrem k odcházejícím žákům Hanka.

Vysloužila si sice nevlídný pohled, ale tentokrát svou odpověď dostala.

„Na pozemcích školy je žákům přemístování umožněno pouze přes stolky, kde jste si objednávali specializaci. Nyní

si pod mým vedením jeden přesun vyzkoušíte, abyste se tu zítra nemotali jako nudle v hrnci.“

Učitel je znovu vedl ke kruhové budově. Cestou odchytil jednoho z vracejících se studentů: „Pojď s námi, ukážeš nováčkům, jak se mají dostat na místo výuky.“

„Ano, pane profesore,“ odpověděl student, zatímco se po straně zašklebil tak znechuceně, že měla Hanka co dělat, aby nevyprskla smíchy.

Znovu museli vyšplhat po obvodovém kruhovém schodišti až nahoru. Učitel ukázal na jeden ze stolků a kývl na otráveně se tvářícího studenta. Ten se rozběhl, ale kantor ho chytil za paži a zastavil: „Ukaž jim to pomalu.“

„Jistě, pane profesore,“ odvětil student s kamennou tváří, která Hance připadala ještě legračnější než předchozí úšklebek.

Vyšplhal na stolec, ohlédl se po nováčcích, potom lehce nadskočil a zmizel.

„Jak jste právě viděli, přemístění je zcela jednoduché. Tak prosím, použijte tento stolec hezky jeden po druhém,“ postrčil k němu jednoho z chlapců. Ostatní se kupředu právě nehrnuli. Hanka zvědavě přistoupila blíž a poté, co profesorem vybraný chlapec zmizel, se postavila na stolec ona. Nadskočila a ztuhla leknutím, když ji sevřelo kouzlo. Vteřinová ztráta orientace byla spojena s podivnou lehkostí. Náhle se jejího těla znovu zmocnila zemská přitažlivost a ztěžka doskočila na nerovný trávník. Trochu zavravorala, prudkost dopadu ji přinutila jít skoro do dřepu, ale hned se zase narovнала.

„Ustup kousek,“ mávl na ni kluk, který jim dělal předskokana. Poslechla ho a na místě, jež právě uvolnila, se objevil Sváta. Odtáhla kamaráda stranou a vzápětí dorazil další z nováčků. Jenže neodstoupil včas, takže dívka za ním se zhmotnila těsně vedle něj. Neudržela kvůli tomu rovnováhu a plácla sebou do trávy.

„Musíte rychle uvolňovat prostor doskoku,“ zvýšil hlas zkušenější spolužák, „jinak budou mít přicházející problémy s dopadem. Kdybyste takhle omezili někoho staršího, tak vám po doskoku rozbije nos. Bacha na to!“

Konečně dorazili všichni včetně učitele. Pokud si Hanka správně všimla čísla stolku, ze kterého se odráželi, toto místo sloužilo k výuce magické rovnováhy. Po louce byly rozesety malé kameny, tak akorát na sezení. Ale co v zimě? Budou se i v mrazech učit venku?

„Nyní víte všechno potřebné,“ promluvil na ně učitel, „to ostatní si můžete zjistit pomocí hodinek. Váš první den ve škole končí. Po přesunu zpět můžete okamžitě bez dalšího zdržování opustit školu. Zítra začíná pravidelné vyučování přesně v osm hodin a každý pozdní příchod bude pokutován.“

Znovu kývl na jejich předskokana, prstem ležérně naznačil kolečko a na trávníku se stříbrně zatřpytil kruh, do něhož zkušenější spolužák vstoupil a lehce nadskočil. Spolu s ním zmizela i stříbřitá čára. Učitel vykroužil další kružnici. Teď už Hanka věděla, co má čekat, a nepřipadala si tak prkenná jako poprvé. Počkala na Svátu a společně prošli školní bránou. Uličkami města beze spěchu vyrazili směrem k Lídinu baráku.

„No, to je dost, že jste tady!“ vyjela na ně dívka, sotva dorazili. „Kde jste se tak dlouho courali?!“

Hanka se naježila, ale Sváta ji odstrčil za sebe a upřel na rozzuřenou blondýnku svůj nevinný kukuč: „Copak? Nějaké trable ve škole?“

„Dnešek je celej na levačku, asi mě brzo klepne!“

„Co ti kdo provedl?“ zeptal se a vzal dívku za ruku. Kouzlo zklidnění, které Sváta na Lídu použil, bylo velice jemné a Hanka si ho všimla jen díky tomu, že po něm ze zvědavosti pátrala. Moc ji zajímalo, jestli její kamarád vy-

stačí s kouzlem osobnosti, nebo si vypomůže magií. Něžná blondýnka přestala připomínat rozlícenou fúrii a nechala se mladíkem odvést ke křeslu, ze kterého bylo vidět do zahrady.

„Dojdu uvařit trochu čaje,“ mrkla Hanka na Sváfu a zmizela v prostorách pro služebnictvo. V kuchyni zastihla Azuela, jak si povídá se sluhou v rukavičkách.

„Tak co, jak to vypadá nahoře?“ vyzvídal Herman.

„Vyklidila jsem válečné pole a jdu uvařit čaj,“ ušklíbla se spiklenecky Hanka, „odhaduji, že mezitím na všech frontách zavládne klid.“

„Čaj je dávno připravený,“ sjela ji strážkyně podezřívavým pohledem.

„Dopřejte jim trochu času, kamarád má na Lídu dobrý vliv.“

„Není vhodné, abych nechávala Lídu samotnou ve společnosti dospívajícího kluka,“ dál se mračila Azuela.

„Podezíráte ho zbytečně. Jen ji uklidňuje.“

„Nepodezírám jeho, ale ji,“ ušklíbla se Azuela, vzala konvici s čajem a opustila místnost. Muž pokrčil rameny a nabídl šálek i Hance. Vděčně se napila a usadila se u pracovního stolu.

„To nosíte rukavice i při práci v kuchyni?“ podivila se.

„Jasně že ne. Ale co kdybych musel čaj slečně servírovat já. Dnes se vrátila ze školy mimořádně mrzutá. Čekal jsem, jestli ji špatná nálada nepřejde, ale zřejmě ji někdo pořádně naštvál. Dokonce i ochránkyně se sem přišla schovat před jejím ječením. Ta si chudák užije za celý školní rok. Musím říct, že jí tenhle kšeft ani trochu nezávidím.“

„Opravdu Lídě hrozí nebezpečí?“

„Těžko říct. Před časem tu jedna blondýnka přišla o život a nikdo pořádně neví proč. Chápu, že naši slečně zařídili dozor. I vy buďte opatrní. U lidí, co obdivují draky, člověk

nikdy neví, co se jim honí hlavou. Jo mimochodem, domluvil jsem vám tu návštěvu u knihovníka.“

„No, já nevím...“

„Ničeho se neboj, on je sice trochu morous, ale když mu člověk někdy pomůže, umí být velkorysej.“

Hanka ještě chvíli otálela u hrnku s čajem, avšak dřív nebo později stejně musela za ostatními. Ukázalo se, že Lída s nedostatečnými znalostmi drakonštiny už potřetí skončila mezi začátečníky, což ji rozladilo na nejvyšší míru. Jako vyloženou křivdu vnímala i fakt, že musí znovu docházet na lekce magické rovnováhy, aniž jí nabídli možnost si zkoušku zopakovat. Podle svého vyjádření loni neuspěla jen čistou náhodou. Hanka se Svátou mlčky naslouchali nářkům na kantory, kteří si na Lídu zasedli. Sváta se tu a tam pokoušel převést řeč na jiné téma, ale marně. Lída se z utrpených křivd potřebovala vypovídat a jejím kamarádům nezbylo než jednostranně laděný večer tiše přetrpět. Teprve až pozdě po setmění měli konečně čas zapátrat v hodinách po podrobnostech týkajících se rozvrhu a učitelů, kteří je budou vyučovat.

Pokuta v matematice

Na své první dvouhodinovce matematiky zažili Hanka i Sváta nepříjemné překvapení. Profesor Teuklin se choval podobně jako včera – odtažitě až arogantně. Překvapení se však netýkalo jeho, ale systému výuky. Na každé lavici na ně čekal připravený pergamen a zvláštní tužka. I začátečník by poznal, že je obojí magicky upraveno.

„Vítejte na první hodině matematiky,“ řekl profesor na zahájení vyučování o kantorský stolek a Hanka si všimla, jak se na jejím pergamenu v pravém horním rohu objevily iniciály jejího jména HV a prázdný kroužek.

„Než začneme s nácvikem matematiky, shrnu stručně pro naše nováčky systém výuky a hodnocení. Kroužek na vašem pergamenu by se měl co nejdříve zbarvit žlutě. Toho dosáhnete rychlým sčítáním a odčítáním v zadaných příkladech. Další kroužky budou následovat podle barev spektra až do zelené, což je šest úrovní. Je žádoucí, abyste matematické znalosti spadající pod kroužek zvládli v průběhu prvního roku. Dalšími tvary budou čtverec, trojúhelník a hvězda. Ti, co se propracují ke hvězdě, přecházejí k panu profesorovi Herbichlovi. Ale jen géniové se k němu dostanou hned první

rok. Jak již víte ze školního řádu, žádné pomůcky ani kouzla se zde nepovolují. Toť vše, pusťte se do práce.“

Opět ťukl do učitelského stolku a na pergamenu před Hankou naskočil sloupec čísel, který měla sečíst. To je primitivní, pomyslela si a napsala výsledek. Jakmile dopsala číslo, vyskočil pod ním nápis: MOC POMALÉ! Vzápětí naskočila další řada čísel. Pokusila se je sečíst rychleji. Byla odměněna nápisem: POMALÉ. Další řada čísel. Zoufale koukla na Sváťu. Ten se soustředěně věnoval svým matematickým příkladům. Ohlédla se po Lídě, která seděla ve skupině mírně pokročilých. Dívka vycítila její pohled, soucitně se po Hance koukla a lehce pokrčila rameny.

Číslo na Hančině pergamenu mezitím zmizela a objevilo se červeně zvýrazněno: VĚNUJTE SE MATEMATICE A SOUSTŘEĎTE SE NA PŘÍKLAD!!! Naskočila další čísla, tentokrát šlo opravdu jen o jednoduchý součet. Vzdychla a odpověděla. Mezi oběma hodinami jim profesor dopřál desetiminutovou pauzu.

„Tohle nejspíš nepřežiju,“ mnula si Hanka čelo, když přecházeli po skončení matematiky do třídy, kde se vyučovala drakonština.

„Ale vždyť to bylo snadné,“ namítl Sváťa, „už mám zažlucenou půlku kolečka.“

„Cože???“

„Tobě sčítání a odčítání nejde? Nic jednoduššího přece neexistuje.“

„Pořád mi naskakovaly připomínky typu pomalu, moc pomalu, soustřeď se... Je to děsná otrava.“

„Jo, taky se mi na pergamen vloudilo pár nápisů, že jsem pomalej, ale s tím se dá žít.“

„Hm,“ zahučela znechuceně Hanka a se značným úsilím potlačila chuť vmést kamarádovi do obličeje, že je odpornej šprt.

Vstoupili do třídy s vysokými okny a hned u dveří je odchytila profesorka. Jmenovala se sice Kostěná, avšak navzdory jménu se jednalo o starší korpulentní dámu s příjemným úsměvem. Děti, které znala, posílala na konkrétní místa ve třídě a Hanku mile překvapilo, že tu na žáky čekala zvláštní polohovatelná křesílka a nikde v dohledu nebyl ani jediný stůl s pergamenem. Křesílka byla barevně rozlišená a všimla si, že Lídino mělo jasně žlutou barvu.

S každým nováčkem prohodila učitelka pár slov a posílala je většinou do žlutých nebo oranžových křesílek. Akorát Svátu nasměrovala do červeného. Hanka k ní přistoupila jako poslední.

„Dobrý den, slečno, už jste se někdy učila drakovsky?“ zeptala se jí dračí řečí.

„Drakovsky se učím už dlouho, ale doufám, že si na téhle škole zdokonalím výslovnost a písemné vyjadřování,“ odpověděla, jak nejlépe uměla.

„Bude mi potěšením vás učit, slečno...“

„Hana Vronová.“

„...slečno Vronová. Běžte se prosím posadit.“ Na Hanku čekalo fialové křesílko. Jak procházela kolem Lídy, zachytila její vzdorovitý závistivý pohled. Seděla až vzadu v koutě vedle dvou dívek v modrých křeslech a kluka v křesle zeleném. Jak se ukázalo, polohování křesílek mělo svůj účel. Profesorka jim vyprávěla dračí i lidské dějiny a po celou dobu mluvila výhradně drakovsky. Začátečníkům drobné kouzlo umožňovalo překlad téměř všech slov, ti pokročilejší se dočkali překladu jen toho, o co požádali. Vyprávění bylo provázeno četnými obrazy, vytvořenými iluzí ve vzduchu pod stropem. Příjemnější metodu vyučování Hanka snad ještě nezažila. V průběhu druhé hodiny dostali ti od červených křesel výše za úkol opravit text napsaný v drakonštině. Jakmile si položili ruce na opěradla křesla, před očima

každého žáka vyskočila iluze textu. Stačilo jen pomyslet na správnou variantu, víc nebylo třeba. Hanka s údivem zjistila, že se její křeslo zbarvilo nejdřív do modra a v další chvíli dokonce do zelena. Profesorka šestým smyslem vnímala, kdy je kdo s čím hotov, obcházela žáky, radila jim, opravovala chyby a jen u Lídy nenápadně protočila oči v sloup.

Po absolvování poslední dopolední hodiny se většina žáků vyhrnula ven a zamířila rovnou na další vyučování. Hanka se Svátou se zdrželi, aby prohodili pár slov s Lídou. Mezitím vylovili svačinu, kterou jim sluha vtiskl do rukou při odchodu z domova.

„Ty vážně umíš tak dobře drakovsky?“ zeptala se Lída a zadívala se na Hanku se směsicí nechuti a obdivu.

„Jestli chceš, můžu ti s drakonštinou pomáhat,“ nabídla se Hanka.

„Už jsem měla pár lidí, co se mě snažili doučovat,“ pokrčila nerozhodně rameny, „ale neosvědčili se. Ta baba Kostěná mě snad nikdy k žádné zkoušce nepustí. Zasedla si na mě.“

„Ona tě ještě nikdy nevyzkoušela?“

„Ne, ona jen učí. Znalosti žáků testuje dračí profesor.“

„A ty by sis na zkoušku u něj troufla?“

„No jasně. Vždyť on ještě nikdy nikoho nevyhodil. Je strašně hodnej. Kdo se k němu dostane, vždycky uspěje.“

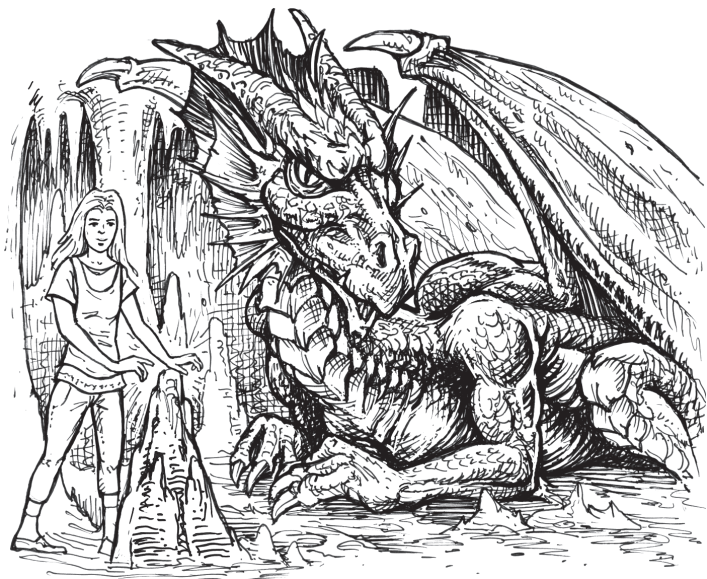
„A na co je vlastně nutná zkouška z drakonštiny? Stejně se ji povinně učíš celé čtyři roky.“

„To jo, ale pokud chce člověk působit jako překladatel, potřebuje mít aspoň fialovou úroveň včetně zkoušky.“

Pomalou dojedli svačinu a vydali se k přemístovacím stolkům.

„Jaký předmět máš, Lído, dneska odpoledne?“ zeptal se cestou Sváťa.

„Přivolávání částečně inteligentních druhů. Úžasné zajímavá specializace. Dovedu přivolávat ochočené ptáky,

teoreticky i koně nebo psy. Letos bychom se měli zaměřit hlavně na divoké ptáky a volně žijící zvířata. V tomhle oboru jsem nejlepší ze všech.“

„To zní zajímavě,“ přikývl mladík a Lída se na něj zářivě usmála.

V místnosti plné stolků se rozdělili a přenesli se každý jinam. Hanku stolek odnesl ke skalnímu masivu s obrovskou jeskyní. Trochu nejistě se vydala dovnitř.

„No, to je došst,“ zasyčel na ni zelený dračí profesor, před kterým stálo pět kluků a jedna dívka. Hanka se koukla na hodinky, byla si jistá, že přichází včas.

„Chceš sse omluvit?“ natáhl k ní tlamu s pichlavýma temnýma očima.

„Přicházím včas, drago profesore Artevare,“ odpověděla drakovsky a vydržela ostrý zpytavý pohled jeho oka.

Drak se od ní odvrátil a poručil, aby ho žáci následovali. Vedl je hlouběji do jeskyně a zastavil se u krápníků.

„Udělej stalagmit užší a vyšší, ale tak, aby na něm nebyl patrný tvarovací zásah,“ vyzval Hanku drakovsky. Žádný pokyn, jak to má provést, žádná ukázka, žádná rada... Jenom zadání a výzva, aby si s úkolem poradila.

Hanka se přestala ohlížet, kam jdou její spolužáci, a soustředěně si prohlédla určený stalagmit. Snažila se vcítit do jeho materiálu a přemýšlela, zda začít nejdřív dole, nebo nahoře. Ostatní studenti se asi potýkali s podobným úkolem, protože každý stál u nějakého krápníku. Zelený drak si udělal pohodlí a zpovzdálí sledoval, jak se kdo činí.

„To sstačí,“ ozvalo se náhle za ní a ostré zasyčení Hanku vytrhlo ze soustředění. Stihla upravit vlastně jen špičku krápníku. Snažila se o jemnou nepravidelnost a o zachování odstupu barevných vrstev uvnitř. Měla pocit, že krápník s bídou prodloužila o necelý milimetr, když ji drak vyrušil. Nebo snad pracovala příliš pomalu?

„Můžeš jít domů,“ řekl drak a drápem načrtl stříbrný kruh u východu z jeskyně. Hanka do něj vstoupila, nadskočila a vynořila se na nádvoří školy. Byla zmatená. Ostatní studenti před svým odchodem viděla ještě pracovat. Proč tak rychle poslal domů právě ji? Je snad nešikovná? Nebo proto, že se chovala drze? Nedokázala na drakovi poznat, jestli byl s její prací spokojen nebo ne. Co noha nohu mine, opustila školní pozemek a u brány narazila na lelkující Azuela.

„Čekáte na Lídu? Taky už brzo skončí?“ zeptala se jí.

„Nevím,“ odpověděla stroze Azuela a okatě dala najevo, že nemá zájem se vybavovat.

Hanka pokrčila rameny a vydala se domů pěšky. Neměla chuť se doprošovat u nevlídné bojovnice, aby byla tak laskavá a otevřela pro ni bránu. Raději se projde.

Téhož dne večer ji Lída požádala o doučování drakonštiny. Jak se ukázalo, očekávala při lekcích i Svátovu spoluúčast. Po večeri se šli všichni tři posadit do zahrady a Han-

ka se nenápadně pokoušela zjistit, co vlastně dívka umí a co ne. Žádná sláva to nebyla. Hanka se rozhodla začít běžnými frázemi. Vybrala tři, které každý z nich přeříkával pořád dokola. Nakonec je Lída dovedla bezchybně zopakovat i několikrát za sebou. Hance byla její ochota až podezřelá. Že on Sváta zase používá ta svá magická ovlivňovací kouzlička! No jasně, zjistila, když se na něj zaměřila.

Těsně před tím, než šli spát, se ho zeptala přímo: „Čím-pak jsi naši Lídu očarovával?“

„No přece kouzlem své osobnosti,“ zašklebil se na ni kamarád rozpustile.

„Hm, všimla jsem si. To se ani přehlédnout nedá. Ale něco jsi přidal.“

„Nejsi ty nějak moc vnímavá?“

„Jestli o tom nechceš mluvit, stačí říct.“

„Co se hned rozčiluješ? Jen jsem k Lídě vyslal malou průzkumnou sondu. Přišlo mi divné, že ostatní učivo zvládá relativně bez problémů a jenom drakonština jí činí potíže. To přece nemá logiku.“

„A co jsi zjistil?“

„Že z hloubi duše nesnáší dračí řeč. Je jí protivná, připadá jí nemelodická a odporná.“

„Tak proč se hlásila na zdejší školu?“

„Ona sama si nejspíš svůj podivný handicap ani neuvědomuje. Pokud bych její psychický blok odstranil, měly by její potíže s drakonštinou rychle ustoupit.“

„Jseš si jistej?“

„Na devadesát procent. Rád bych jí pomohl.“

„Jsem pro. Můžeme během příštích lekcí nenápadně spolupracovat. Já budu vyučovat a ty zatím můžeš vyzkoušet, jestli tvá terapie zabere.“

Než ulehli, přišly ještě na přetřes první zážitky v pastec-ké škole.

Ráno jim Azuela představila první uchazečku o místo kuchařky, která během dne předvede, co umí. Druhá uchazečka bude za stejným účelem pozvána zítra a potom se slečna Lída rozhodne, která z nich tady bude letos pracovat.

„Něco mi říká, že nás brzo vystěhuje pryč,“ podotkla Hanka tiše směrem ke Svátovi.

Do školy se vydali společně.

Výuka matematiky Hanku deptala do té míry, že na chvíli zavřela oči, aby se jí do myšlenek nepletly výhružné hlášky na pergamenu, a přemýšlela, jak vyřešit jejich bydlení. Možná by se neměli tolik upínat k naději na opuštěný podkrovní byt u neznámého člověka, nýbrž zkusit něco najít vlastními silami. Provizorní ubytování u Lídy není možné prodlužovat donekonečna.

„Ale, ale,“ ozval se nad ní přísný hlas. Se zavřenýma očima neměla šanci zpozorovat učitele, jak vstal a přemístil se za její záda.

„Matematika tě nebaví?“ jeho hlas byl nepříjemně jízlivý.

„Snažila jsem se o lepší soustředění,“ vyzkoušela na něj svůj nevinný pohled. Bohužel nezabral.

„Musíš se snažit mnohem, mnohem víc,“ pokýval učitel hlavou, „uděluji ti pokutu tři sta tolejrů za špatný přístup k učivu.“

„Tolik?“ vyhrkla Hanka.

„Čtyři sta. Ještě nějaká otázka?“

Zavřela pusu, ztěžka polkla a obrátila se k pergamenu, kde několik vykřičníků zdobilo větu: Okamžitě začni pracovat!!! Možná by příště bylo lepší, kdyby na matematiku vůbec nedorazila, napadlo ji, ale už se neodvážila zavřít oči a věnovat myšlenky něčemu jinému než sčítání a odčítání. Na konci dvouhodinovky se cítila jako vyždímaný hadr na podlahu. A to je tu teprve druhý den! Ještě že drakonština je pro ni spíš příjemným odpočinkem než učením.

Na odpolední magickou rovnováhu vyrazila hned po obědě s Lídou a s její starší kamarádkou Naomi. Podívala se, že jako začátečník má výuku na stejném místě a společně s nimi.

„Profesor žáky vnímá jednotlivě a je schopen učit všechny úrovně magické rovnováhy najednou,“ vysvětlovala Naomi, „však uvidíš sama.“

A opravdu. Skoro třicet studentů se sešlo v místech s kamennými placáky na sezení. U každého místa byl připravený mléčně zbarvený skleněný válec. Nejdřív se profesor Tahartan věnoval nejzkušenějším a zadal jim samostatné úkoly. Nakonec se dostalo na nováčky. Svolal si je do houfu.

„Cítíte zdejší magické výkyvy?“ zeptal se jich.

Hance se zdálo, že je tu podzemní magické prostředí podobné jako v okolí rezervace Magický les. Možná nepatrně slabší. Použití kouzel bude vyžadovat značnou obezřetnost.

„Zatím po vás chci jen jedno jediné. Uvnitř každého válce létá deset motýlků. Magické výkyvy a výrony je zabíjejí. Pokuste se uvnitř válce udržet co největší klid a po dobu výuky ztratit co nejméně motýlků. Až dokážete udržet při životě všech deset, dostanete další úkol. Tak se do toho pusťte.“

„Jak to máme udělat? Jakým způsobem se dá ovlivnit magická nerovnováha?“ zeptala se jedna z nových spolužaček.

„Jednoduše. Při přebytku magii odčerpáváš, při nedostatku doplňuješ. Musíš jen správně vycítit přiměřenou hladinu energie.“

Dívka vzdychla, a jak Hanka postřehla, do deseti minut neměla ve svém válci ani jednoho motýlka. I Hanka přišla o dva motýlky, než objevila správnou hladinu magie, kterou je nutné v prostoru válce udržovat. Jakmile ji stabilizo-

vala, bylo snadné motýlky ohlídat. Záhy profesor zjistil, že lelkuje a zajímá se o ostatní. Přišel ji zkontrolovat. Začal se vyptávat, jestli už někde studovala, a na konci rozhovoru jí do rukou vložil dva magické kamínky. Přikázal, aby je naplnila oba stejným množstvím magie. Když se profesor otočil a přešel k dalšímu studentovi, Hanka zjistila, že jde o poněkud záludný úkol. Jeden z kamínků magii skoro nasával jako houba, druhý ji naopak odpuzoval. Přitom stále musela dohlížet i na válec s motýlky. Bavilo ji hledat způsob, jak splnit zadání. Rozhodně stokrát víc než matematika.

„Dobrá práce,“ ohodnotil její výkon profesor, jakmile mu předala oba kamínky a válec s osmi motýlky.

Lída si stranou od ostatních zaujatě šuškala s Naomi. Hanka se rozhodla je nerušit. Postávala opodál, až nakonec odcházela z louky jako předposlední. Docela ji překvapilo, že jí Lída neutekla a přinutila Azuelu počkat, až dorazí.

Hančiny plány pátrat po jiném ubytování vzaly rychle zaskvě, když jí Lída požádala, aby jí pomohla tajně zmizet z domu a dostat se večer k Naomi.

„Jestli nás přistihne Azuela, podřízne mě jako kuře a tebe bude přivazovat řetězem.“

„Sváťa se mi zaručil, že ji pohlídá, ale jen tehdy, budu-li souhlasit s tvým doprovodem.“

„Kamarád každým coulem,“ konstatovala Hanka a nezbylo jí než přikývnout, „jen se s ním ještě musím domluvit na podrobnostech.“

Hance divoký mejdan u Naomi málem vyrazil dech. Azuela by se zbláznila, kdyby viděla, kam jejich svěřenku propašovala. Tanec, likéry, magické kouře, podezřelé bonbony, to všechno vybudilo přítomné k nejvyšší aktivitě. Uvolnili se a řádili jak utržení od řetězu. Hanka nabízenou pálenku pouze olízla a zbylý obsah sklenice nenápadně lila

do nádoby s ovocným salátem. Předstírala nevolnost, aby se vyhnula smrdutým nádobkám s kouřem a ještě podezřelejšími zákuskům. Drobné magické zásahy použila i proti klukům, co na ni a na Lídu příliš dotírali. Upřímně si oddechla, jakmile křepčící postavy začaly odpadat a usínat. Popadla Lídu a vlekla ji k domovu. Naštěstí na ulici nepotkaly nikoho zvědavého a stačilo krátce zkontaktovat Sváta, aby přiběhl a pustil je zahradní brankou domů. Společnými silami se jim podařilo Lídu uložit, aniž by vyburcovali Azuelu.

„Čím to smrdíš?“ divil se šepetem Sváta, když se plížili ke svému pokoji.

„Ani se neptej,“ mávla rukou, aby svůj oděv magicky vyčistila.

„Doufám, že mě ráno někdo vzbudí,“ zívla naposledy Hanka a usnula, sotva dopadla do postele.

Ráno si vzpomněla, že ještě musí zaplatit pokutu ze včerejška a začala shánět peníze. Byla se zeptat i u Lídy, zda může platit ve škole přímo drahými kameny.

„Cože?! Tys tu pokutu včera nezaplatila?!“ zděsila se dívka. „Nejsi padlá na hlavu? Dneska se ti pěkně prodraží! To snad není pravda...“

„Stejně jsem včera s sebou tolik peněz neměla,“ pokrčila rameny Hanka.

„Tak jsi mohla něco kváknout, půjčila bych ti,“ směnila jí Lída několik drahých kamenů za peníze, „a skoč ji zaplatit hned po drakonštině. Jinak budeš odpoledne tvrdnout ve frontě.“

Hanka dala na její radu a místo oběda se ihned rozběhla do malovaného sálu, aby zaplatila šest set tolejrů za svou nepozornost v matematice. Z velkých dveří se právě šoural ven malý uplakaný kluk a dovnitř vcházel vysoký černovlasý puberták. Podíval se na uslzeného

mrňouse, ušklíbl se a kývl na něj: „Nebreč, kámo, todle kázání uslyšíš za svou školní kariéru ještě mockrát. Vo nic nejde.“

Pak zmizel uvnitř. Hanka nervózně přešlapovala a do fronty za ni se postupně zařadili další dva žáci. Konečně se dveře otevřely a vycházející černovlasý mladík jí teatrálním gestem pokynul, aby ráčila vstoupit.

A sakra, řekla si v duchu, když uviděla, že pokuty vybírá postarší růžový drak, který ji měl dnes odpoledne učit odhalování skrytých vlastností. Zdvořile pozdravila a natáhla ruku s penězi.

„Jsi tu poprvé?“ zeptal se drak. Mluvil lidskou řečí mimořádně dobře a srozumitelně. Dokonce mu bylo rozumět ještě lépe než Plamovi, a to už bylo co říct.

„Ano.“

„Dotkni se hodinkami koule,“ kývl drak směrem ke křišťálové kouli na speciálním podstavci. Hanka nikdy tak veliký kulatý křišťál neviděla. Nebyl průzračný, spíš jen průsvitný, mléčně zakalený s množstvím drobných nečistot. Opatrně se ho dotkla hodinkami. Křišťál zprůhledněl a objevil se v něm profesor Teuklin.

„Čtyři sta tolejrů pokuty za úmyslné narušení vyučovacích metod,“ prohlásil a pak své prohlášení ještě jednou zopakoval.

„Ale, ale,“ podíval se na ni káravě drak, „školní rok sotva začal a ty jako nováček máš tolik drzosti, abys rozčílila profesora Teuklina? Hloupý nápad! Matematika je opravdu velice potřebná znalost a naši žáci se obvykle všude chlubí, jak jsou dobří. Ale musí se v hodinách snažit. Doufám, že se v tomto předmětu hodně polepíš.“

Hanka odložila peníze na stůl u zdi, uklonila se a chtěla zmizet. Drak ji však zarazil.

„To ještě není všechno, co spolu máme projednat.“

„O žádné další pokutě nic nevím,“ prohlásila s mírnou nejistotou Hanka. Jeden v téhle škole nikdy neví, co kdy kde provedl špatně...

„Nejde o pokuty,“ odpověděl jí tentokrát drakovsky, „mám o tobě hlášku od paní profesorky Kostěné.“

Pokynul Hance, aby se znovu dotkla kříšťálu hodinkami.

„Doporučuji Hanu Vronovou k přeřazení do vyššího ročníku,“ promluvil obraz učitelky drakonštiny uvnitř průsvitného kamene.

„Co ty na to?“ zeptal se drak. „Cítíš se na přestup mezi pokročilé?“

„Promiňte, drago profesore, já nevím. Ještě jsem se ve zdejší škole ani nestačila rozkoukat,“ odpovídala rovněž drakonštinou.

„Než jsi přišla k nám, měla jsi možnost mluvit přímo s drakem?“

„Ano, drago profesore, v Santareně jsme měli možnost trochu poznat nejen draky, ale i sirény a jednorožce. Také jsem jednou byla na dračím festivalu.“

„Výborně. Ještě týden strávíš u paní profesorky Kostěné a v následujícím přejdeš mezi pokročilé. Nyní můžeš odejít. A pošli mi sem dalšího.“

Hanka si oddechla a vyrazila k východu. Audience vlastně nebyla tak hrozná, jak čekala.

Svátku našla v hale. Znovu si s velkým zaujetím prohlížel zdejší malby.

„Tak co, poprava za nedostatky v matematice se nekonala?“ dobíral si ji s úsměvem.

„Náhodou jsem si docela příjemně pokecala s drago profesorem Terignavanem. Za chvíli ho poznáš sám.“

„To je drak, co o něm Lída tvrdí, jak je hodný a nikdy nikoho nevyhazuje od zkoušek?“

„Divná povaha na jedince jeho druhu, že?“

„Víš co? Radši si pospěš se svačinou, ať na první hodinu nepřijdeme pozdě.“

Ani Hanka nechtěla riskovat hned po zaplacení pokuty další prohřešek. Zhltna poslední sousto a za pomoci stolku hupslí do neznáma na vyučovací hodinu, kde měli odhalovat skryté magické vlastnosti.

Ocitli se u kruhové věže, která byla jen o málo menší než ta s malovaným přízemím. Vstoupili dovnitř a překvapeně se rozhlíželi. Strop byl dostatečně vysoký na to, aby umožnil drakovi pohodlně stát vedle svých žáků. Kolem stěn se táhlo neuvěřitelné množství polic, skříněk a závěsů. Kupodivu zde čekalo jen sedm studentů nejrůznějšího věku. S nimi jich bylo dohromady devět.

Hanka pocítila zavlnění brány a uvnitř věže se zhmotnil drak. Všichni přítomní couvli blíž ke stěně, aby profesorovi udělali místo. Terignavan zakouznil a uprostřed haly se objevil kulatý stůl s devíti židlemi. Na stole ležel větší oblázek.

„Milí studenti, vaším dnešním úkolem bude prozkoumat co nejpodrobněji tento oblázek. Jedná se o magický kamínek. Má ale navíc jednu zajímavou skrytou vlastnost. Můžete se vzájemně radit, zkoušet různé magické testy nebo i diskutovat. Jsem zvědav, zda skrytou vlastnost objevíte. Pokud se vám to nepodaří, nic se neděje. Po uplynutí vyučovací doby najdete před vchodem do budovy přemístovací kruh. Přeji vám mnoho zdaru.“

Vzápětí se drak jako by vypařil.

„Tohle je nejskvělejší vyučovací kurz, jaký existuje,“ slastně se protáhl nejstarší spolužák.

„Ty jsi tu skrytou vlastnost objevil tak rychle?“ zeptal se obdivně Sváta.

„Co blázníš, kámo? Odhalování je přece největší ulejšárna z celé školy. Tady nemusíš absolutně nic dělat, a stejně na konci roku dostaneš zapsanou zkoušku.“